

DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ

13 Eylül 1979

SAYI:1 750 KRŞ.

DSM'NİN AMACI VE HEDEFLERİ

YAZISI 2. SAYFADA

TEKSTİL İŞÇİLERİ BURJUVAZİYE VE SENDİKA PATRONLARINA KARŞI MÜCADELEYİ GÜÇLENDİRMELİDİR

YAZISI 4. SAYFADA

Metal işçilerini bekleyen görevler

YAZISI .6. SAYFADA

İŞÇİLER, DSM'DE BİRLEŞİN!

Şimdi bütün dikkatler işçi sınıfı üzerinde toplanmış durumda . Burjuvazi işçi sınıfının mücadelesini ve geleceğini etkilemek için olanca gücünü harcıyor. Hakim sınıflar işçi sınıfı ile sert, kesin, açık bir hesaplaşmaya, mücadeleye hazırlanıyor.

Kapitalist burjuvazi bugün zor bir durumda. Ekonomi tam bir çıkmaz ve kargaşa içindedir. Kapitalist burjuvazi bütün gücüyle işçi sınıfına yükleniyor; ekonomik buhranın yükünü işçilere yıkarak, bu zor durumu atlatmak, işçileri uçsuz bucaksız bir sömürüye, acıya, boğmak istiyor.

Kapitalist burjuvazi işçilerin ekonomik hakları için ilk kıpırdanış ve hazırlıklarına, fabrikaları toptan boşaltarak, işçileri toptan işten atarak karşılık veriyor. Mücadele isteklerini baştan söndürmeye, yayılıp gelişmeden önünü kesmeye bakıyor. Lokavtlarla, birbiri peşi sıra ve fütursuzca fabrika dolusu işçiler kapı dışarı ediliyor.

Fakat işçi sınıfının mücadelesi bütün bu engellere rağmen genişlemekte, alevlenmektedir. Grevler yaygınlaşıyor. İşçilerin öfkesi durmaksızın körükleniyor. Bunu körükleyen katlanılması imkansız sömürü ve baskıdır.

Hakim sınıflar mücadeleyi kolayca ezememektedir. Bu yüzden de halkın mücadelesini ezmek için ilan edilen sıkıyönetim, insancıl, hoşgörülü, yumuşak gibi görünme sevdasını, bu aldatmacayı artık bir tarafa bıraktı. Şimdi sıkıyönetim paşalarının tehditkâr ulumaları daha fazla duyulmaktadır. Evrenler Korütürkler, "Başlarını ezeceğiz" tehditleriyle açıkça saldırıyı artıracağını ilan ediyorlar. Baskı ve şiddet araçları ordu ve polis kapitalistlerin güvenliğini sağlamak, işçi mücadelelerini ezmek için iş başında. Grevler hükümet kararları ile ardarda erteleniyor, süngü gücüyle kırılıyor, grevci işçiler gözaltına alınıyor. (İşte Maysan, Ülker, Coca Cola da süngü gücüyle işten atılan işçiler) Bunlar daha başlangıçta çatışmanın nasıl gelişeceğini gösteriyor.

Her soydan sendika patronu da burjuvazinin hizmetindedir. Onun yardımına koşuyor, işçi sınıfını kıstırmak, çembere almak için aralıksız çalışıyor. Sendika patronları işçilerin her ileri atılışlarında en küçük ekonomik hak için bile olsa, mücadelenin önüne dikildiler.

Kapitalistler ve sendika patronları da işçi sınıfının mücadelesi ve birliğinden işçi sınıfının kurtuluşu için doğru yolu, sosyalizm yolunu tutmasından korkuyorlar; bunun için de vargüçleriyle sosyalistlere saldırmaktalar.

Bunlar burjuvazinin bütün toplarını işçi sınıfına çevirdiğini, onu ezmek için zorlu şiddetli bir çatışmaya hazırlandığını, açık, kesin, hiçbir hayale ve kuşkuya yer vermeyecek bir biçimde gösteriyor.

Her işçi bu gerçeği akılda tutmalı. İşçi sınıfı mücadeleye, bu çatışmaya hazırlanmalıdır. Sonucu sınıf mücadelesi işçi sınıfının kararlılığı, devrimci birliği tayin edecektir.

İşçiler burjuvaziye ve burjuva sendikalarına karşı mücadelede silahsız değillerdir. İşçi sınıfının tek silahı, kendi güçlü kolları ve devrimci birliğidir.

Yeterki düşmanlarımızı tanıyalım, gücümüzün bilincinde olalım ve ona güvenelim, yeterki devrimci birliğimizi sağlıyalım. İşte en büyük, yenilmez silah budur. Patronlar ve sendika patronları bunu iyi bilirler. Bu silahın adı işçi sınıfının devrimci mücadelesidir.

İşçiler, devrimci birliğimizi ancak işçi sınıfının gerçek örgütlenme ve mücadele merkezi DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ (DSM)'de, birleşerek sağlayabiliriz.

DSM, kapitalist patronlara karşı mücadeleyi yürütmek, burjuva-revizyonist sendika çemberini kırmak ve sınıf sendikalarını yaratmak için devrimci işçiler tarafından oluşturulan geçici sendika muhalefet örgütlenmesidir.

İşçi arkadaş,

Ekonomik haklar için, işçi sınıfının kurtuluşu, sosyalizm için burjuva sendikacılığını mezara göndermek için DSM'de örgütlen.

Sınıf bilinçli işçiler, devrimci işçiler DSM'nin amaçları ve hedefleri yönünde fabrikalarda yılmadan çalışıyorlar.

İşçi arkadaş.

Sende DSM gazetesini fabrikanda oku, okut, sınıf sendikacılığının görüşlerini yaygınlaştır.

DSM ile DSM'li işçiler ile bağ kur!

İşçi arkadaş,

Bu senin sınıfının mücadelesidir. Bu mücadelede yerini al ve unutma ki işçiler patronlara ve sendika patronlarına karşı DSM etrafında çelikten bir birlik olduklarında, burjuva düzenin tüm güçleri tir tir titreyecektir.

DSM'NİN AMACI VE HEDEFLERİ

Türkiye işçi sınıfı sendika hakkını ve daha sonraları toplu sözleşme hakkını kazanalı on yıllar oluyor. Ancak hayat ispatlıyor ki işçi sınıfının yaşam şartlarında kayda değer bir iyileşme bile sağlanamamıştır.

Böyle bir durumda bulunulmasında sendikaların önemli bir yeri vardır. Çünkü var olan sendikaların hemen hepsi burjuva sendikalar olagelmiştir veya bu hale dönüştürülmüşlerdir.

Burjuva sendikalar işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin gerçek bir savunucusu olamazlar. İşçi sınıfının kurtuluşundan yana olamazlar.

BURJUVA SENDİKACILIK ÇEMBERİ KIRILMALIDIR

Sendikalar işçi sınıfının kendiliğinden bilincinin, işgücünü daha yüksek bir fiyata satabilmek için sürdürülen ekonomik mücadelenin bir sonucu olarak doğdu.

Sendikaların doğması ve işçi sınıfının uzun mücadeleleri sonucu karşı konulamaz bir hak olarak yaygınlaşmasından sonra burjuvazi, artık sendikalara sadece karşı çıkmıyor ama aynı zamanda onu ararsızlaştırmaya, sendikaları basit bir pazarlık aracı olarak sınırlayarak kapsamını daraltmaya, yozlaştırmaya çalıştı.

Türkiye işçi sınıfının geniş kesimlerinin örgütlü olduğu Türk-İş, DİSK ve diğer sendikalar, burjuva sendikalardır.

Kapitalizmin varlığına zarar vermeyen, emeğin sömürüsünü ebedileştirmeye çalışan burjuva sendikacılığı, kapitalist ekonomik-siyasi kurumların bir parçası, burjuva makinanın bir dişlisi.

TÜRK-İŞ sınıf ayırımını tanımamakta, işçi sınıfının çıkarlarını savunmadığını açıkça söylemektedir. Patronlarla işçileri kardeş ilan eden TÜRK-İŞ, "çalışma barışı" "ulusal çıkarlar" gibi burjuva ilkelerden hareket ederek kapitalist sömürü ve yağmanın savunuculuğunu yapmakta, kapitalizme karşı çıkmamakta ve işçileri kapitalistlerin insafına terketmektedir. Siyasi olarakta, işçi sınıfına ve halka uygulanan her gerici-faşist uygulamanın baş destekçilerinden olmaktadır. DİSK'in TÜRK-İŞ'ten tek farkı burjuva sendikacılığa devrimci kılıflar geçiriyor olmasıdır. Çünkü işçi sınıfı artık eski burjuva masallara kanmamaktadır. DİSK'in işçi sınıfının ekonomik mücadelsinin kararlı bir savunucusu olmadığı, işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele aracı olmadığı, son yılların tecrübeleriyle ilk bakışta görülür hale gelmiştir.

İşçi sınıfı ekonomik hakları, özgürlük ve sınıfsal kurtuluşu için kapitalizme karşı örgütlenme ve direniş merkezleri olan sınıf sendikalarında birleşmeli, bunun mücadelesine katılmalıdır. Burjuva sendikacılığı hakkında en küçük bir hayale kapılmadan ona karşı uzlaşmaz bir mücadele vermeli, burjuva sendikacılık çemberini kırmalıdır.

Sınıf bilinçli işçiler, devrimci işçiler bu amaçla, sınıf sendikalarını yaratmak için harekete geçmelidir. Onlar bugün işkollarında ve fabrikalarda işçi sınıfını birleştirmek, sendika patronlarına karşı işçilerin devrimci birliğini sağlamak için DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ (DSM) örgütlemektedirler.

İşçiler DSM'de birleşmelidirler. Bugün DSM sınıf sendikalarının görevlerini yerine getirecek olan geçici bir örgütlenmedir. Görevini tamamladığında yerini sınıf sendikalarına bırakacaktır.

İşte, Devrimci Sendika Muhalefeti (DSM) gazetesi bu mücadelenin doğru yolda ilerlemesi için çıkıyor.

DSM VE SINIF SENDİKACILIĞI İŞÇİLERİN SINIF ÇIKARINI SAVUNUR

DSM(ve sınıf sendikacılığı) işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin kararlı savunucusudur :

DSM işçi sınıfının çalışma koşullarının düzeltilmesi, ücretlerin yükseltilmesi için kapitalizme ve her türden burjuva sendikacılığa karşı mücadele eder, bunu sınıf mücadelesinin bir parçası olarak ele alır.

Kapitalist işçiye bir miktar ücret öder, karşılığında ise işçinin çok daha büyük miktarda ürettiği herşeyi kâr olarak cebe indirir. Kapitalist ücretleri mümkün olan en düşük sınırda tutmaya çalışır, çünkü işçilere ne kadar az öderse kârları da o oranda artacaktır. Bunun için DSM ücretlerin yükseltilmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesini, kapitalizm varoldukça vazgeçilmez bir mücadele olarak görür.

Bu mücadele işçilerin emeğinin ürünlerini gaspeden kapitalistlere karşı mücadeledir. Burjuva sendikalar ise ekonomik mücadeleyi, kapitalist burjuvaziden sadaka dilenmeye dönüştürmüşlerdir. Böylece onlar kapitalistlerin kârlarının koruyuculuğunu yapmaktadırlar. Özellikle de kapitalizmin buhranının derinleştiği dönemde burjuva-sendikacılığın işçilerin ekonomik çıkarlarını savunmadığı tüm çıplaklığıyla görülür. Burjuva sendikalar buhranın yükünü (fiyat artışları, enflasyon, üretimin düşmesinden doğan işten atılmaları) işçilere yıkmada kapitalist burjuvaziyle daha sıkı elele verirler. İşçi sınıfını açlık ve sefalet içinde kapitalistlere çalışması için "fedakârlık" isterler. Türk-İş'in "Toplumsal Anlaşma" ile ücretlerin dondurulması, DİSK'in yapılan zamları onaylayarak işçilerden "fedakârlık" istemesi bunlara sadece birer örnektir.

İşçi sınıfının kurtuluşu kapitalizmin yıkılması, sosyalizmin kurulmasındadır.

İşçi sınıfının ekonomik kurtuluşu kapitalist sömürüyü ortadan kaldırmak, ücretli köleliğe son vermekle gerçekleşebilir.

Kapitalizm işçi sınıfını kaçınılmaz olarak yaratır. Çünkü proletarya olmaksızın toplumsal değerlerin yaratılması imkansızdır. Ama işçi sınıfının burjuvaziye ihtiyacı yoktur. Bu asalak sınıf tarih sahnesinden silinmeli, sosyalizm kurulmalıdır.

Ülkemizde, emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin egemenliği sosyalizmin önünde kaldırılması gereken tek engeldir. Bunun için proletarya bağımsızlık ve demokrasinin en kararlı savunucusu olmalı, kendi dışındaki sınıfların devrimci demokratik mücadelesini desteklemelidir.

DSM sendikaların politika ile uğraşmamasını, sendikalara politika bulaştırılmamasını avazı çıktığı kadar bağıran burjuvaziyi teşhir eder. Sendikaları, dolayısıyla işçi sınıfını politika dışında tutmakta bir politikadır: Kapitalizmi ebedileştirmeyi amaçlayan en bayağı bir burjuva politika.

Sınıf sendikacılığı (ve DSM) politik farklılık gözetmeksizin bütün işçileri çatısı altında birleştirmeye çalışır. İşçi sınıfının gücünün bölünmesine, burjuva sendikalar tuzağına tutulmasına karşı çıkar.

Sınıf sendikaları, kapitalizmin uluslararası birleşik gücüne karşı dünya işçilerinin sendikal birliğini gerçekleştirmeyi amaçlar, bütün ülkelerin işçilerinin birliğini savunur.

Sendikal demokrasiyi ancak sınıf sendikaları (ve DSM) uygulayabilir

Çünkü sınıf sendikacılığı işçi sınıfının çıkarlarını savunuyor olduğundan sınıfı için baskı ve engelleme söz konusu olamaz. Tam tersine işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacağından en geniş bir şekilde öğrenmenin, mücadeleye hazırlanmanın bir aracı olarak sendikal demokrasi vaz geçilmez bir silahtır. Ancak bu temelde sağlam bir şekilde birleşilebilir, disiplinli ve merkezi hareket etmenin temeli ancak bu şekilde sağlanabilir.

İşçi arkadaş,

DSM, senin gazetendir. Ona sahip çık. Oku, fabrikanda çevrende DSM'yi yaygınlaştır.

Fabrikanda olup biten olayları kapitalistler ve sendika patronlarının faaliyetlerini, gazetene , DSM'ye ilet, mektup yaz.

Sınıf sendikalarını kurmak, sendika patronlarına karşı mücadeleyi örgütlemek için DSM'li işçilerle bağ kur

Yardımlar için adresimiz :
DSM Gazetesi Ziraat Bankası
İzmir Merkez Şube Hesap no:392
İzmir

Mektuplar ve haberleşmek için:
Büro adresimiz : Hacılar İşhanı
Kat; 2 No: 212 Konak-İZMİR

Mersin Soda işçileri bir yılı aşkın bir süre devam eden mücadele verdiler. Bu mücadele bugün artık yeni bir safhaya ulaştı. Bu bir yılı aşkın süre boyunca, işverini hükümeti, ordusu, polisi, sendika patronuyla düzenin tüm koruyucuları Soda işçilerinin mücadelesini ezmek için seferber oldular. İşçilerin başlattığı grev onları böylesine telâşa, korkuya düşürmeye yetmişti. İşçiler bu sürede pekçok tecrübe kazandılar ve mücadelenin sonucu ne olursa olsun, yaşanan süreç gerek Soda işçilerinin önündeki mücadelelere ve gerek Türkiye işçi sınıfına ; değerli dersler sunmaktadır

SAHİBİ AZİZ ÇAPACI, YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ:MEHMET ALİ YANMAZ, YÖNETİM YERİ:HACILAR İŞHANI, KAT: 2, No: 212 KEMERALTI-İZMİR, ÖDEME ADRESİ: DSM GAZETESİ:, ZİRAAT BANKASI, İZMİR MERKEZ ŞUBE, HESAP NO:392, İZMİR ABONE ŞARTLARI 6 AYLIK:90 TL YILLIK:180 TL. YURİDIŞI İKİ KATIDIR, BASILDIĞI YER S.S. TÜKEL GAZETECİLİK VE MATBAACILIK, İZMİR.

Baskı Tarihi 13 Eylül 1979

İŞTEN ATILMALARA KARŞI TEK YOL

BİRLİK, MÜCADELE

İşten atılmalar gün geçtikçe artıyor. Bursa'da üç fabrikada 682 işçi, Ülker Bisküvi'den I200 işçi, Coca Cola'dan I82 işçi, İzmir'de Efe Tarım ve Demir Çelik işyerinden 200 işçi, Elazığ sun ova yağ sanayiinden 150 işçi...ve daha birçok fabrikadan yüzlerce işçi, işsizler ordusu arasında yerini alıyor.

Patronların her gün yüzlerce işçiyi sokağa atma özgürlüğü sınırsızdır. Devlet, onların bu özgürlüğünü yasalarla teminat altına almıştır. Her işçi kanunun I7 ve 24. maddesini çok iyi bilir. Çünkü her kıpırdanışında bu sopa onun başına iner. İşçilerin sendikalaşacağını veya ücret artışını talep edeceğini anlayan patron onlara hemen kapıyı gösterir; gerekçesi ise hazırdır. I7 ve 24. madde!

Peki sendika patronları bu konuda ne yapıyor? Nasıl mücadele"ediyorlar? Onların yaptıkları sadece patrona dilekçeler yazmak, hükümete başvurmak ve dokunaklı demeçler vermektir. Çünkü onlar için kapitalizmin, işten atılmalar ve işsizlik gibi yasalarını işçi sınıfı kabullenmek zorundadır. Onların "mücadele"si devletin yasalarının başladığı yerde biter.

Oysa işçi sınıfının mücadelesi yasaların izinleriyle sınırlanamaz. Çünkü yasalar patronların işçileri sokağa atma hakkını vermektedir. Yasalar ve devlet kapitalistlerin çıkarlarını koruyor. Çünkü işçiler en ufak ekonomik talepleri doğrultusunda harekete geçtiklerinde bile karşısında ordusu, polisi, bürokrasisi ile devleti bulurlar. İşte bu nedenle işten atılmalara karşı mücadele burjuva kanunların işçi sınıfının devrimci mücadelesi ile işlemez hale getirilmesi olmalıdır.

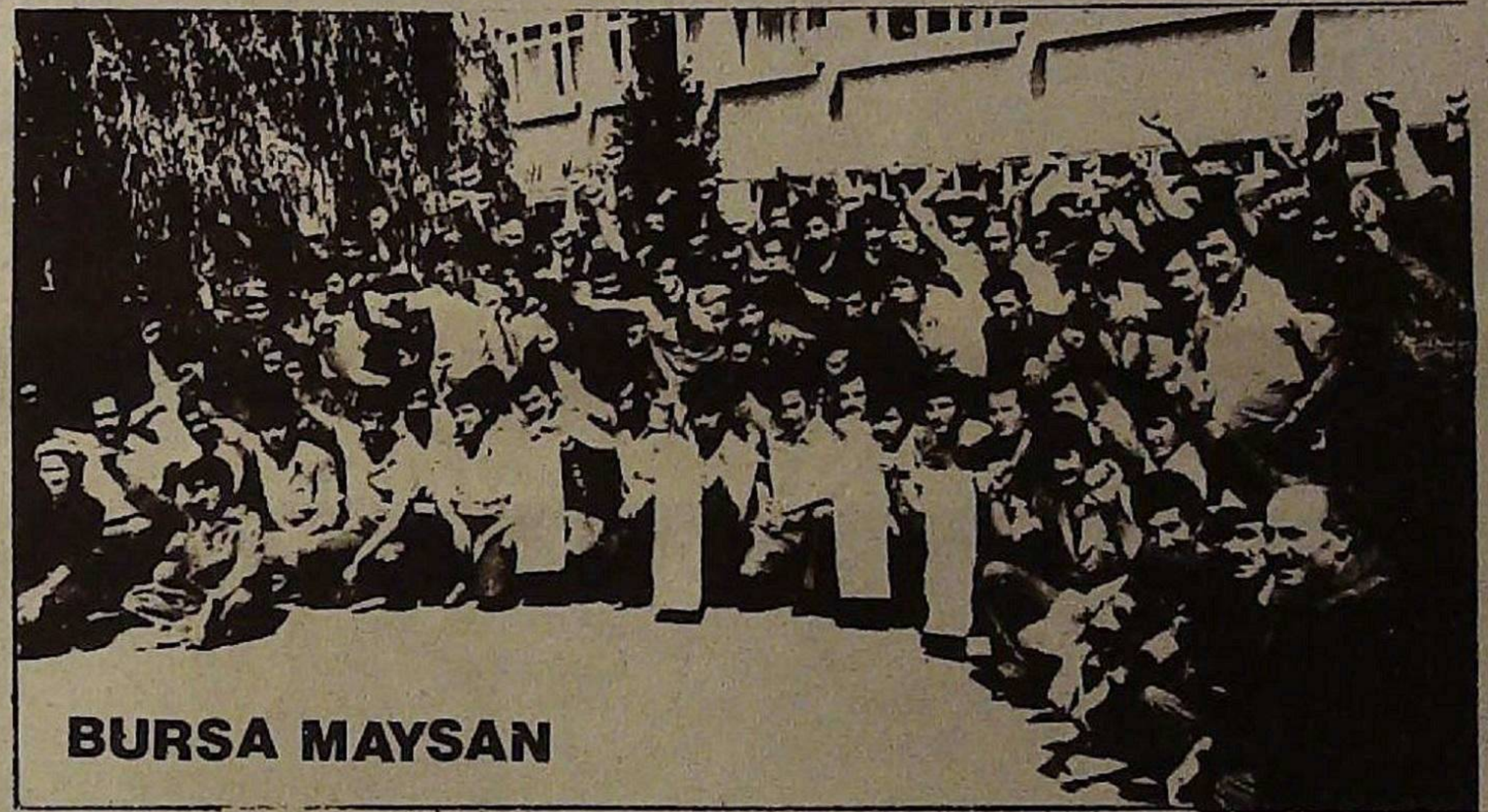
İşçiler işten atılmalara karşı sessiz kalmamalıdır. İşten atılmalara son vermenin tek yolu birlikte mücadele etmektir. İşçiler bu mücadelede sadece ve sadece kendi güçlerine güvenmeli ve karşısına dikilen engelleri çok iyi tanımalıdır. Her türlü fedakarlığı gerektiren bu mücadelede yılgınlığa yer yok. Patronun hemen boyun eğmesi, işten atmaktan vazgeçmesi mümkün olmayabilir. Fakat burada önemli olan, işçilerin mücadele gücünün artması ve birliğinin sağlanmasıdır. İşte bu birlik ve mücadeleler sonucunda yasalar fiilen işlemez hale gelir, gelecektir.

ADANA BOSSA

9 Ağustos'ta Bossa Fabrikası işçileri şartelleri indirdi. Direnişin nedeni işveren ve onun uşağı olan sendika patronu Ahmet Yeterşans'ın işbirliği yaparak 8 işçiyi işten çıkarması idi. Fabrikada şarteller çekildi ve işçiler hep bir ağızdan haykırdılar, işten atılan arkadaşlar geri alınsın. İşten atılmalara son! Patron ve sendika patronları işçilerin bu direnişinin daha fazla büyümesinden korktu. Kendilerinin emrinde olan ordu ve polisi fabrikaya yığmaya başladılar. Burjuvazinin patronun emrinde olan faşist sıkıyönetim generalleri direnişin yasal olmadığını bunun bir suç olduğunu söyleyerek işçilere saldırdılar. Saldırıda kadın kız demeden dipçiklemeye başladılar. 30-40 tane işçiyi hastanelik edinceye kadar dövdüler. 900 tane işçiyi de tutuklayıp göz altına aldılar. Nezarette gözaltına alınan işçilere dayak, küfür ile mücadeleden geriletmeye çalıştılar. Faşist diktatörlük işçilerin mücadelesinden, ikinci bir direnişten korktuğu için 900 işçiyi serbest bırakmak zorunda kaldı.

Ama direnişin ardından patron, sendika patronu Ahmet Yeterşans'-işbirliği sonucu 5'er 10'ar işçileri işten atmaktadırlar. İşçiler için yapılacak tek şey mücadeleye devam etmektir.

ADANA TEKSTİL KOLUNDAN DSM taraftarları

BURSA MAYSAN

MAYSAN Amortisör fabrikası patronu I3 Ağustos'ta 84 işçiyi tensikat uygulayarak işten attı. İşçiler, isten atılan arkadaşlarının yeniden işe alınması talebiyle fabrikayı işgal ederek direnişe geçtiler. Patronun çağrısıyla gelen jandarmalar işçileri zorla dışarı çıkardı ve 174 işçi gözaltına alındı. Daha sonra serbest bırakılan işçiler, işbaşında direnişi sürdürdüler. Bunun üzerine işyerinde Lokavt ilan edildi, fabrika kapatıldı. Fakat Maysan işçileri mücadelenin peşini bırakmıyor, bırakmayacaktır.

MAYSAN olayının önemli ve ilginç tarafı Maysan sermayesinin en büyük payına % 30 hisseyle Türk-İş'e bağlı Yol-İş federasyonunun sahip olmasıdır. Bu nedenle fabrika yönetiminde Yol-İş sendikası söz sahibidir. Tensikata karar veren lokavt ilan eden bu burjuva sendika patronlarıdır. Onlar uygulamalarıyla kendilerinin kapitalistlerden hiç farkı olmadığını göstermişlerdir.

MAYSAN işçilerini, çevredeki RENAULT, Santral-Dikiş SKT, Burçelik, Mako fabrikalarının ve diğer işyerlerindeki işçiler desteklediler. Bu örnek davranış, tüm işçilere güç verdi, öğretici oldu.

İSTANBUL COCA COLA

Coca Cola fabrikasında çalışan 850 işçi, 48 arkadaşlarının işten atılması üzerine, 27 Ağustos'ta direnişe geçti.

Direnişin ikinci günü Sıkıyönetim generalleri 610 işçiyi gözaltına aldı. Daha sonra işbaşı yapan işçilerden 168'i patron tarafından işten atıldı.

Kapitalistler grevleri kırmak için; 1 Milyarlık grev ve lokavt fonu ayırdılar.

Çeşitli işkollarında çalışan 500 bin işçiyi kapsayan toplusözleşme görüşmeleri başladı. Kapitalistler görüşmelere daha güçlü girebilmek için çok önceden hazırlığa başladılar. Kendi aralarındaki birliği daha üst örgütlenmelerle sağlamlaştırmaya çalıştılar. Özellikle maden işkolunda MESS çatısı altında örgütlenmiş olan kapitalistler Grev ve Lokavt Fonu'na I Milyar lira ayırmışlardır. Bununla da yetinmeyip, bütün işverenleri kapsayan İşveren Sendikaları Konfederasyonuna daha büyük grev ve Lokavt fonlarının oluşturulmasını önermektedirler.

İşbirlikçi burjuvazinin üst örgütlenmesi TÜSİAD işçi sınıfına saldırılarını milyonluk gazete duyurularıyla ilân etmişti. Yakın zamanda toplanan Hür Teşebbüs Konseyi'de grevlerin, direnişlerin devletin baskı kurumları aracılığıyla şiddetle ezilmesini istedi.

Bütün bu gelişmeler bu toplu-sözleşme döneminin çok çetin geçeceğini göstermektedir. İşçi sınıfının siyasi bilincinin, mücadele isteğinin, uyanıklığının artmış olduğunu birlik ve dayanışmanın gelişmekte olduğu önemli bir gerçektir. Milyarlık grev ve lokavt fonları kapitalistlerin ekonomik saldırı silahıdır. Ama bugün esas olarak işçi sınıfının birlik ve dayanışmasını parçalamak siyasi uyanışını önlemek için bir tehdit, siyasi baskı aracı olarak kullanılacaktır.

Burjuvazi toplu sözleşmenin başında, işçi sınıfına saldırıyı ilan ederek en küçük bir artışına bile karşı olduklarını gösteriyorlar.

Burjuvazinin tüm güçleriyle saldırı ilan ettiği bugünkü şartlarda, işçi sınıfı birlik ve dayanışmasını her zamankinden daha çok artırmalı, siyasi bilincini ve örgütlenmesini geliştirmelidir. O zaman milyarlık fonlar da kapitalist düzeni ayakta tutmaya yetmeyecek.

ÜLKER

Ülker Bisküvi fabrikası patronunun 6 işçiyi işten atması üzerine, Gıda-İş sendikası üyesi I200 işçi arkadaşlarının tekrar işe alınması talebiyle direnişe geçti. Bir hafta boyunca direnen işçiler patronun lokavt uygulamasıyla karşılaştı.

Patron toptan işten attığı Ülker işçilerinin yerine getirdiği işçileri fabrikaya doldurdu.

İşçiler, fabrika önünden ayrılmayarak, Lokavta karşı mücadelelerini sürdürüyorlar.

TEKSTİL İŞÇİLERİ BURJUVAZİYE VE SENDİKA PATRONLARINA KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTMELİDİR

Önümüzdeki günlerde 60 bin tekstil işçisi adına toplu sözleşme görüşmeleri başlıyor.

Tekstil Sanayii İşverenleri Sendikası ile yetkili sendikalar TEKSİF ve TEKSTİL son derece düşük ücretlerle çalıştırılan tekstil işçilerinin işgücünü kaça kapatacaklarını kararlaştıracaklar.

Tekstil işçileri bir "satış belgesi" imzalanacağını biliyorlar. Çünkü tekstil işçileri bu sendikalara güvenilemeyeceğini yaşadığı tecrübelerle öğrenmiştir.

TEKSİF KATIKSIZ BİR BURJUVA SENDİKASIDIR

Teksif patronlari her zamanki bayatlamış masalları ile işçileri kötü hayat şartlarına ikna etmeye çalışıyorlar.

Teksif patronlarına göre işçiler yalnız kendilerini düşürmemeli, emek ve sermaye çalışma barışı içinde, kardeş kardeş memleketi kalkındırmalı, bu arada kendi payına düşen yokluk ve sefalete razı olmalıdırlar. Teksif patronlarına göre zaten sendika patronları ve işverenler işçileri de düşünmektedirler.

Mesele açıktır. İşçilerin, burjuvazi ile çıkarları zıt bir sınıf olduğunu, işçi sınıfının sömürüldüğünü açıkça inkâr eden Teksif patronları işçi sınıfının ekonomik hakları için mücadele edebilir mi?

Teksif patronları kendilerini ispatlamıştır. Onlar, tekstil işçilerini en kestirmeden, en ucuza gürültüsüz bir şekilde satmaktadırlar. Bu sözleşme dönemi de öyle olacaktır.

Teksif patronları,"büyük sendika" olmakla,"işkolunda hiçbir sendikanın kendisinden fazla ücret artışı sağlayamayacağı"ile övünüyor, başkaca birşey söylemiyorlar

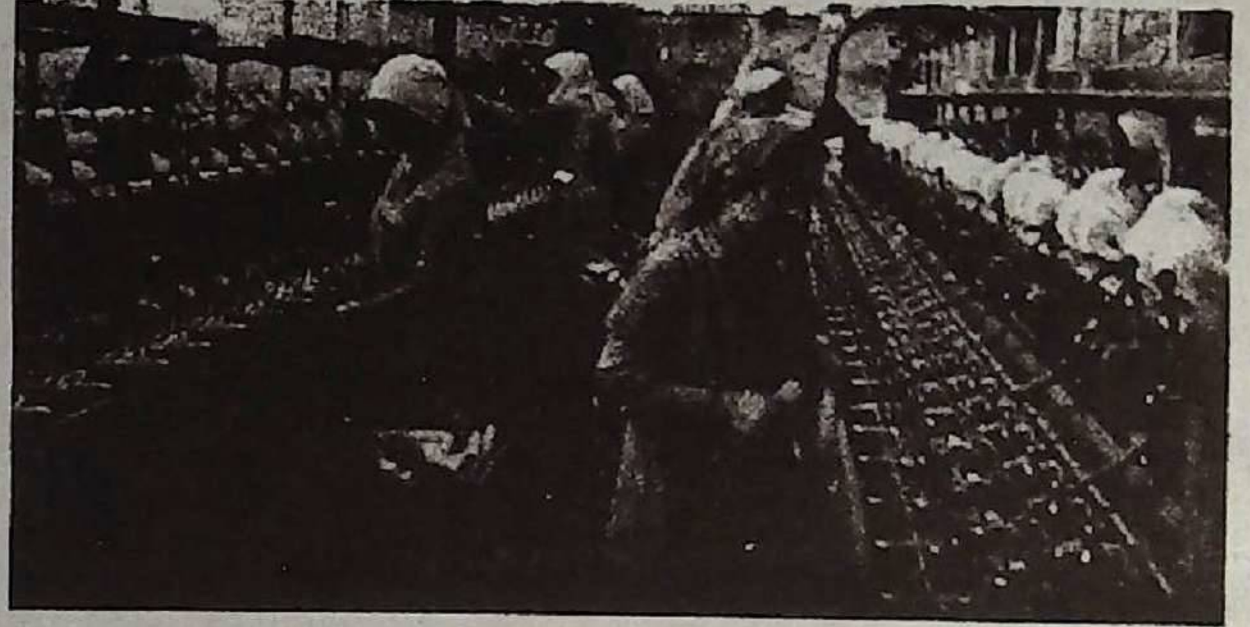
Doğrudur. Çünkü, Teksif işveren sendikası ile "diğer sendikalara daha fazla vermeyecekleri" konusunda anlaşma yapmaktadır. Diğer sendikalar da Teksif'ten farklı olmadıkları için İşveren Sendikaları ne derse öyle olmaktadır.

İşte Teksif'in tek marifeti olarak öne süreceği şey budur. Kendi satış belgesini diğer sendikalara dayatmak

TEKSTİL'İN BURJUVA YÜZÜ AÇIĞA ÇIKIYOR

Tekstil işçileri bir kaç yıldır Teksif'ten koparak Tekstil'de örgütleniyorlar. Sınıf sendikacılığı demagojisi yapan Tekstil, işçileri etkileyebilmiş,tuzağına çekebilmiştir. Aslında Tekstil' de burjuva sendikacılığın bir parçasıdır ve tek farkı:yüzüne sınıf sendikası maskesi takmış olmasıdır.

Kendisine istediği kadar"sınıf sendikacılığı","devrimci sendikacılık" yakıştırmalarında bulunsun Tekstil sendikasının da kısa zamanda yüzü açığa çıkmış, maskesi aralanmıştır.

Geçmiş toplu sözleşmeler ortadadır. Sözleşme öncesi "sınıf sendikacılığı, mücadele, kararlılık, grev" diye atıp tutan Tekstil, İşverenler Sendikasının dayattığı taslağa sessiz sedasız imza atmışlardır. Aynı sözleşmeyi Teksif imzaladığında "satış belgesi" diye yaygara yapan Tekstil patronları, tekstil işçilerini bir ay sonra aynı fiyata satmışlardır.

Tekstil patronları fazla sıkıştıklarında işçi sınıfını kötülüyorlar. Dinleyen zanneder ki sanki kendileri sınıf sendikacısı ama işçiler o kadar geridir ki, ellerinden birşey gelmemektedir. Hayır, gerçekler hiçte böyle değil. İşçiler satış belgesine razı değillerdi, direnişten-grevden yana idiler. Hatta Tekstil patronlarının "aç kalırsınız" tehditlerine aldırmadılar,"soğan ekmek yeriz" cevabını verdiler. Buna karşı Tekstil patronlarının yaptığı,toplu sözleşme görüşmelerini iş olsun diye uzatarak geçen zamanda işçilerin direniş isteğini bilinçli çabalarla zayıflattılar ve satış belgesini imzaladıklarını açıkladılar.

İşte Tekstil'in sahte "sınıf sendikacılığı" budur.

Bilindiği gibi Tekstil yönetimi değişmiş, eskimiş-foyası çıkmış Rıza Güven takımı kaybetmiş,revizyonist sendikacılar yönetime gelmiştir.Bunlar geçmişte olan biteni eski yönetim kuruluna yıkabilir, kendilerini "gerçek sınıf sendikaları" olarak gösterebilirler. Ama boşuna. Şu veya bu renkten,reformcu, revizyonist, gerici, faşist bütün burjuva sendikacılar aynı iplikten dokunmuşlardır.

Bu toplu sözleşmeler onların burjuva yüzünü iyice açığa çıkaracaktır. Bu şimdiden anlaşılabilir bir şeydir.

Tekstil sendikasının yeni patronları çoktandır işçilerin direnme gücünü kırmaya başladılar. Dergilerinde, gazetelerinde yuvarlak lâflarla, utangaç utangaç yine"mücadele" lafları geçiyor ama gerçekte el altından "grev yapamayız, direnemeyiz" propagandası yapıyorlar. Amaçları ise yine, Tekstil işçilerini satışa hazırlamaktır.

TEKSTİL İŞÇİLERİ DSM'DE BİRLEŞMELİDİR

Dayanılmaz hayat şartlarında, kapitalizmin sömürü ve baskısı altında kalmak kader değildir.Burjuvazinin ve burjuva sendikacılığın kendisi için ne demek olduğunu gören tekstil işçileri kurtuluşunun kendi kollarında olduğunu kavramalı, mücadeleye atılmalıdır.

Tekstil işçileri burjuvaziye ve burjuva sendikacılığına karşı DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ (DSM) de birleşmelidir.

DSM işçi sınıfının çalışma koşullarının düzeltilmesi ve ücretlerin yükseltilmesi için kararlılıkla mücadele eder.

DSM örgütlü olduğu fabrikalarda, hazırladığı toplu sözleşme taslağını işçilerin kararına sunarak mücadele edecek, her türlü direnişi örgütleyecek ve yönlendirecektir.

DSM, tekstil işkolunda burjuva sendikacılığını yıkacak,sınıf sendikalarını kuracaktır.

Bu toplu sözleşme dönemi DSM'nin etkisini yaygınlaştırdığı,örgütlenmesini pekiştirdiği,burjuva mevzileri ele geçirdiği bir dönem sınıf sendikaları yolunda güçlü adımların atıldığı bir dönem olacaktır.

ANADOLUHİSARI HALAT FABRİKASI DSM

TEKSTİL SENDİKA PATRONLARI İHANETLERİNİ GİZLEYEMİYOR

Dağıttığımız bildiride de açıkça görülebileceği gibi, Tekstil-İş patronları ihanetlerini artık gizleyemez duruma gelmişlerdir. Ancak biz işçiler sendika, patronları arasında hiçbir ayrım yapmadan mücadeleyi DSM saflarında sürdürmeye ve kendi sınıf sendikalarımızı yaratmaya kararlıyız. Tekstil-İş patronlarının saltanatı yıkılacak yerine kendi davasını omuzlayan işçilerin sendikası kurulacaktır.

İşçi Kardeşler,

Bizler DİSK'in Tekstil sendikasına bağlı Anadolu Hisarı Halat Fabrikasında çalışan 200 işçiyiz. Tüm burjuva, gerici sendika patronlarının fabrika patronları ile yaptıkları ittifak ve işçiler üzerindeki baskı ve sömürü fabrikamızda da devam etmektedir. Reformcu DİSK sendika patronları ve TEKSTİL İŞ patronları da işçi düşmanı olduklarını açıkça gösterdiler.

Sendika patronları ve onların yardakçısı işyeri temsilcileri; Asker Köroğlu (Baştemsilci), İsmail, Yaşar, Fezair, Durmuş, Minir, Fikri Baştürk, Burhan gibileri "karar ve söz sahibi tabandır" diye yalan, söyleyerek, kapalı kapılar ardında toplu sözleşme imzaladılar. Sonra da gelip, "biz toplu sözleşmede anlaştık" dediler. Başta yurtsever temsilci Ali Rıza Kaya ve Nuri Yıldız olmak üzere işçiler "Neden bize haber vermediniz?" diye sorduğunda bu hainler; "siz tasfiyecisiniz, bölücüsünüz" diyerek işçileri susturmaya çalıştılar. Bizden kesilen ödeneklerle dernek açacaklarını söylediler... Biz ise zaten sendikamız var, eğitim yeri iş yeridir, ayrıca bizden niye para kesiyorsunuz dediğimizde iki arkadaşı göstererek "siz bu işe burnunuzu sokmayın" diyerek tehdit ettiler. Birkez olsun biz işçileri toplantılara çağırmadılar. Bizim hakkımız olan sabun, yemek listesinde olan et yemeği, patron, tarafından verilmemekte, sendika patronları da buna göz yummaktadırlar. Yıkanma yerlerinde birgün kadın işçiler, birgün erkek işçiler yıkanabilmekte, verilen havlular boyaya batırılmış çuval bezidir. Elbise astığımız yerler bit ve pire doludur. Bu durumlara karşı çıkan işçi arkadaşlar sendikacılar tarafından tehdit edildiler ve işten atılmaya zorlandılar Gezi için ayrılan 25.000 li rayı gasp ettiler, daha sonra işçiler topluca direnince geri dönmek zorunda kaldılar.

Tüm işçilerin aldığı ücret 3000 TL'sıdır. Yirmibeş yıllık işçide, bir yıllık işçide aynı ücreti, almaktadır. Üstelik bir de bizimle alay ederek "işte bakın biz sosyalizmi uyguluyoruz" diyerek, sosyalizmi küçük düşürmeye, işçileri sosyalizm'den soğutmaya çalışıyorlar. Günde 9,5 saat çalışıyoruz. Ayrıca cumartesi günü hakkımız olan 2 paket sana yağı, 1 paket çay, 2 büyük 1 küçük yoğurt bizlere verilmemektedir. Kadın işçiler gece de çalışmak zorunda bırakılmaktadırlar. 2 hafta önce sendika patronları bir toplantı yaparak, işçileri kapsayan geniş bir toplantı yapılmasını ve orada toplu sözleşmenin ya pıldığı haberini vermeleri ni söylüyor. Bunun üzerine bir temsilci arkadaş baştemsilci Asker Köroğlu'na: "Namussuz adam hangi yüzle işçileri çağırıyorsunuz? İşçileri yine aldatacağınızı mı sandınız? diyerek, artık işçilerin sendika patronlarının peşinden gitmeyeceğini söyledi.

İşçi Kardeşler!

Görüldüğü gibi burjuva sendika patronları, kendilerine istediği adı taksınlar, istedikleri kadar şirin gözüksünler aslında, hepsi işçi düşmanıdırlar.. Bunun için önümüzdeki görev, bizim kendi davamızı savunan, yönetiminde devrimci işçilerin bulunduğu SINIF SENDİKAMIZI yaratmak için, bugün giderek güçlenen DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ'nde birleşmeliyiz Kurtuluşumuz ancak kendi davamıza sahip çıkarak mümkün olur.

KAHROLSUN SENDİKA PATRONLARI!

YAŞASIN SINIF SENDİKALARI!

YAŞASIN DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ (DSM)!

YAŞASIN SOSYALİZM!

D.S.M. Taraftarı
HALAT FABRİKASI İşçileri

Bursa Sifaş DSM

REVİZYONİST SENDİKA PATRONLARI DEVRİMCİ BİR İŞÇİ ÖNDERİNİ SENDİKADAN İHRAÇ ETTİ

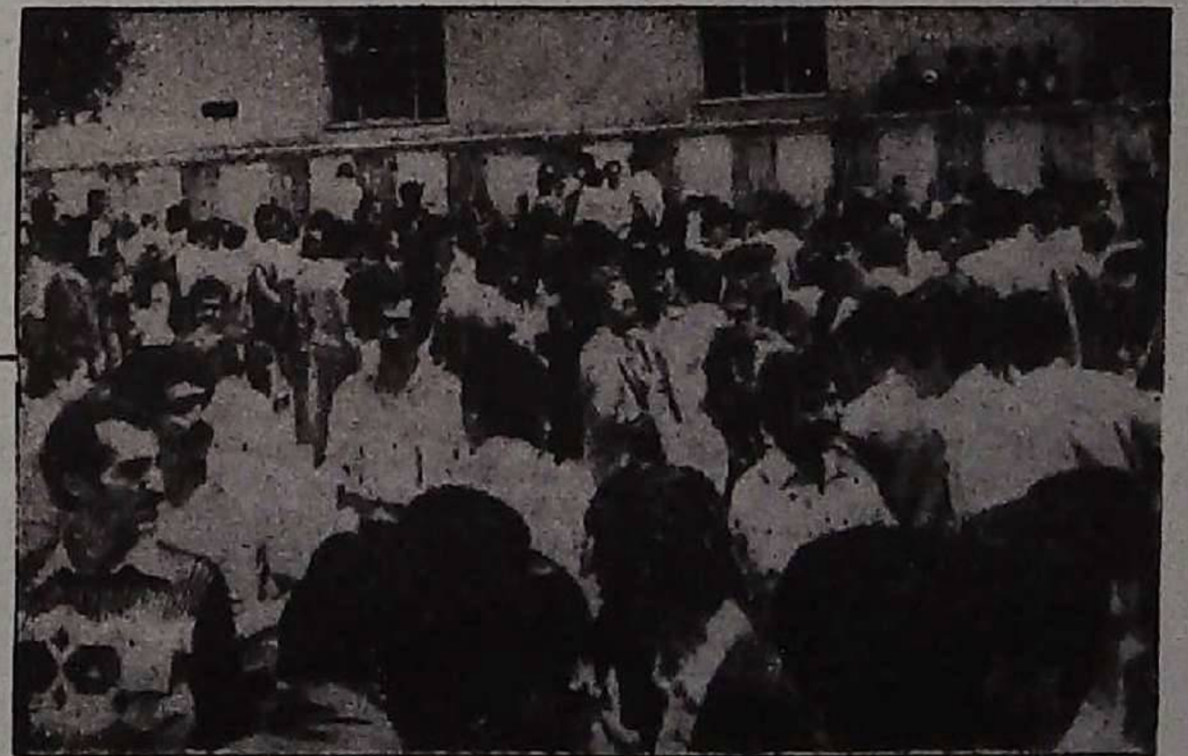
Bursa SİFAŞ Fabrikasında, DİSK'e bağlı TEKSTİL SENDİKASI'nın patronları, DSM'li bir devrimci işçi önderini sendikadan ihraç ettiler. Revizyonist sendika patronları 1 yıldır DSM'li işçi önderini çeşitli tertipler düzenleyip, karalayarak işten attırmaya uğraşıyorlardı.

TEKSTİL sendikası patronları, ihraç gerekçesi olarak, DSM'li devrimci işçinin Halkın Yolu'ndan olduğunu göstermişlerdir. Evet o, Halkın Yolu'ndandır Marksizm-Leninizmi savunmaktadır. Revizyonist sendika patronları ve tüm revizyonistler işçi sınıfının kurtuluş yolunu gösteren Marksizm-Leninizmin azılı düşmanlarıdır.

SİFAŞ işçileri, DSM'ye ve Marksizm-Leninizme karşı yapılan bu saldırıya sessiz kalmadılar. 86 imzalı bir dilekçe yazdılar, kararın geri alınmasını istediler.

Sendika patronları devrimci işçi arkadaşımızı fabrikada şarsılan durumlarını düzeltmek, saltanatlarını ayakta tutmak için sendikadan ihraç ettiler.

Şimdi SİFAŞ işçileri, TEKSTİL patronlarına karşı birliklerini daha fazla sağlamlaştıracak, onların her türlü oyununa, tertibine uyanıklıklarını artıracaktır.

FAŞİSTLER CEVİZLİ TEKELDEN ATILDI

İstanbul Tekel Fabrikasında çalışan 3000 işçi, daha önce iki işçi arkadaşlarını öldüren faşist ve lebaşıların fabrikadan atılması isteğiyle 17 Ağustos'ta direnişe geçtiler.

Birçok yerde olduğu gibi, askeri birlikler fabrikayı çevirdiler "direnişi bırakmazsanız, saldıracağız" tehdidinde bulundular. Patron 3000 tekel işçisinin, faşist katillerin işten atılması isteğini kabul etmeyerek, direnen işçileri işten atacağını bildirdi. İşçilerin verilmesi gereken ikramiyelerini ödemedi.

Sıkıyönetimin, patronun baskıları artarken, Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş sendikası patronları da, faşistlerin işten atılmasına karşı olduklarını bildirerek, sermayenin safında yerini aldı. Bu arada faşistler, fabrikada işçilere birkaç kez saldırdılar ve cevabını da aldılar.

Öte yandan DİSK'e bağlı Gıda-İş patronları da, görünüşte direniş - ten yana olmasına rağmen; "fabrika yetkilileri kendi hammadde bulama ma kusurlarını örtmek için faşistlerin atılmasına karşı çıkarak direnişi uzattılar" diye demeç verdiler. Böylece onlar, sanki patron, ordu ve polis çağırarak mücadeleyi ezmeye çalışmıyormuş da, hammadde yokluğu bahanesiyle direnişi uzatıyormuş gibi göstererek ikiyüzlü tavır takındılar. Patronun, faşistlerin üstü örtülü koruyuculuğunu yaptılar.

Fakat tekel işçileri yalnız değildi, Tekel'in Paşabahçe Rakı Fabrikasında çalışan 850 işçi de bir saatlik dayanışma grevi yaptılar. Tekel işçileri, ilerici kamuoyunun destek ve sevgisini kazandı. İşte bu örnek birlik ve dayanışma, patronu, sıkıyönetim generallerini, sendika patronlarını, faşistleri dize getirdi. Patron işçilerin istek lerini kabul etmek zorunda kaldı. İşçiler faşistlere karşı mücadelenin patrona, sendika patronlarına karşı mücadeleden ayrı olmadığını gösterdiler. Sonuç olarak:

1- 5 faşist elebaşı işcen atıldı
2- Direnişte geçen sürenin ücretleri ödendi.
3- İkramiyeler ödendi
4- Direnişçi işçilere hiçbir ceza verilmemesi kabul edildi.

Tekel işçileri bu başarıyı, kanunları, konan yasakları tanımıyarak devrimci yoldan mücadeleye atılmaları sonucu kazanmışlardır. Onlar "yetkililerden" hiçbir şey beklemediler, kendi güçlerine güvendiler. İşte sınıf düşmanlarını dize getiren her zaman bu yoldur.

İşçi sınıfı faşistlere, burjuva sendikalara, patronlara karşı mücadelesinde, Tekel İşçilerinin mücadele tecrübesini unutmayacaktır.

METAL İŞÇİLERİNİ BEKLEYEN GÖREVLER

Metal işkolunda onbinlerce işçiyi kapsayan toplu sözleşme dönemi başladı.

MESS bugüne dek ücret artışlarını kabul etmeyip,gerekirse lokavt yapıp işçilerin hepsini sokağa atacağını defalarca söyledi. . MESS açıkça hodri meydan diyor.İşçiler MESS'i dize getirmek için dişe diş,kıran kırana bir mücadeleye hazır olmalıdır.

MESS'i dize getirmenin ondan hakları koparıp almanın önünde engel Maden-İş patronlarıdır.Maden-İş patronları işçilerin MESS'e karşı mücadelesinin önüne barikat kurmuştur.Bu barikat yıkılmalıdır.

Hatırlayalım, 77 yılında Maden-İş gene bugün olduğu gibi işçilerin önünde barikat kurmuştu.8 ay süren grev boyunca işçileri umutsuz bekleyişe itti.Fabrikaları teker teker greve sokarak,işçiler arasındaki dayanışmayı kırdı. Siz evlerinize gidin biz görüşmeleri sürüdürüyoruz diyerek işçilerin bir savaş alanı olan grev yerlerini boşalttı.İşçileri mücadeleden safdışı ederek MESS'e tek taraflı barış ilan etti.Ve sonunda satış belgesi imzalandı.Maden-İş patronları "MESS'e karşı zafer" naralarıyla bunu kutladılar.

Maden-İş'in satılık patronları bugün de "zafer","kararlı savaşım" gibi koca koca lâflar sarfediyorlar.MESS patronları bu "savaşım"ın ne menem bir şey olduğunu biliyor ve kıs kıs gülüp ellerini oğuşturuyorlar. Maden-İş, işçileri temsilen karşısında oldukça işçilerle başedebileceğini biliyor.

Maden-İş patronları aslında amaçlarını,ne yapacaklarını açıkladılar.Toplu sözleşme görüşmelerinde MESS'ten "verebileceği kadar ücret artışı" isteyeceklerini tek tek fabrikalarda söylüyorlar.Böylece Maden-İş patronları işçileri MESS'in insafına terkediyor,satışı baştan ilan ediyor.

Maden-İş patronları toplu sözleşme politikalarını bugünden açık açık ilan ederlerse,istedikleri kadar dmagoji yapsalar bile metal işçilerini kandıramayacaklarını bilmektedirler.İşte hem bunun korkusu,hemde işçileri sürüncemede bırakarak metal işçilerinin mücadele arzusunu ve muhalefetini törpülemek ve böylece onları denetiminde tutabilmek için sözleşme döneminde ne yapacaklarını gizlemeye çalışmakta,yuvarlak laflar etmektedirler.

Maden-İş patronları işçileri alabildiğince denetim altında tutabilmek,onlara zamanla boyun eğdirebilmek için "Toplu Sözleşme Komiteleri" örgütlemeye çalışıyorlar.Ancak daha şimdiden bazı fabrikalarda bu oyun bozulmuştur ve birçok fabrikada geniş işçi kitlesinin desteğinden yoksun olarak kurulmuş, ölü doğmuştur. Maden- İş patronlarının tavırları aslında hiçbir kuşkuya yer vermeyecek kadar açıktır.Metal işçileri bunu görüyor,biliyorlar.Hoşnutsuzluk yayılıyor,genişliyor.MESS'e karşı mücadele edebilmek için Maden-İş patronlarının defedilmesi gerektiği daha çok kavranıyor.

Şimdi Metal işçilerinin önünde tek bir doğru yol var; fabrikalarda faaliyet yürüten DSM'ler etrafında birleşmek,MESS'e ve Maden-İş'e karşı mücadele etmek. Maden-İş patronları hakkında en küçük bir hayale,acaba sorusuna yer olamaz.

DSM'nin amacı Maden-İş'i yıkıp sınıf sendikası kurmaktır.Bu amaca ulaşmak için,koşulların olgunlaşması için her işyerinde DSM etrafında birleşilmelidir.DSM işçilerin talep ve vazgeçilmez ihtiyaçlarını tesbit ederek toplu sözleşme taslakları hazırlamış,işçilere sunmuştur. DSM'ler MESS'e ve Maden-İş'e karşı mücadelenin merkezleridir.

DSM grupları aynı zamanda Maden-İş'in yaydığı hayalleri ve aldatmacayı çökertmek için görev başındadır.Maden-İş'in toplu sözleşme"komiteleri"nin içyüzünü açığa çıkarmakta ve işçilerin DSM'lerde birliğini sağlamaya çalışmaktadır

Ancak eğer Maden-İş'in yalanlarının etkisini kırmak,ikiyüzlülük ve sahtekâlığını işçilerin gözleri önüne sermek için gerekiyorsa bu uydurma "komite"lerde de DSM geçici olarak faaliyet yürütmelidir. Bu sadece işçilerin durumuna göre tesbit edilmelidir.Eğer koşullar elverişli ise Maden-İş komitelerine işçilerin taleplerini götürmek ve onları zorlamak gibi bir çaba sadece Maden-İş hakkında zararlı hayalleri besler,sahte bir umut yaratılmış olur.İşçiler MESS'e ve Maden-İş'e karşı mücadeleye en sıkı bir şekilde hazırlanmalıdır. Maden-İş'in MESS ile birlikte DSM'leri ezmek için akla gelmedik her çabaya,hile ve komploya başvurabilecekleri unutulmamalı ve hiçbir şekilde akıldan çıkarılmamalıdır.

DSM, işçilerin içinde mücadele ve dayanışma fikrini zayıflatan, çaresizlik ve teslimiyet demek olan her düşünceyi,her tavrı inatla gidermeli ve metal işçilerinin devrimci birliğini pekiştirmeli , geliştirmelidir.

Metal işçileri,

Mücadele zorludur ama kavga tam tatlı yerindedir.

Tüm zorlukları yenmenin yolu , metal işçilerinin DSM etrafında çelikten birliğidir.

DÖKTAŞ'TAN ÖĞRENELİM

Devrimci Sendika Muhalefeti birçok işyerinde örgütleniyor, ve mücadele ediyor. İşte Döktaş DSM en önde! Burjuva sendikacılık çemberini kırmaya azimli , emin adımlarla ilerliyor.

Devrimci işçiler, DSM'de örgütlenen işçiler Döktaş deneyinden öğrenmeli ve mücadeleyi güçlendirmelidirler.

Döktaş DSM işçilerin büyük bir çoğunluğunu bağrında topluyorsa, bu herşeyden önce işçi sınıfının, metal işçilerinin bugün sınıf mücadelesinde yerini almaya hazır olduğunun bir ifadesidir.

Burjuva sendikacılığından umut kesen metal işçileri bugün keskinleşen sınıf mücadelesi şartlarında artan bir arayış, devrimci bir kıpırdanış içerisindedirler. Metal işçileri devrimci bir çıkış yoluna girmeye bu yolda mücadele etmeye her zamankinden daha fazla açıktır Objektif durum mükemmeldir,

Eğer doğru hedefler, somut görevler, güvenilir bir ses metal işçilerine ulaştırılırsa da devrimci potansiyel akacağı bir kanal bulacak, metal işçilerenin durgunluğu, arayışı karşı konulmaz bir güç haline gelecektir.

İşte Döktaş DSM'nin başarısının temelinde bu yatıyor.

Döktaş DSM, durumu doğru tahlil ederek Döktaş işçilerini harekete geçirme ruhu ile çalışmış, kendisine buna göre görevler çıkarmış,zorlukların üstesinden gelmiştir.

Sürekli, sistemli bir propaganda-ajitasyon ile DSM işçileri etkilemiş, onları somut görevlere çağırmış, bunları en etkili araçlarla, devrimci cesaret ve insiyatifle ve yaratıcılıkla yerine getirmiştir.

Fabrika konuşmaları, işçi toplantıları, toplu sözleşme politikası bunun en iyi örnekleridir.

Görevleri somutlayan, hangi adımı atacağını bilen Döktaş DSM mücadelede tavizsiz olmuş ve tuttuğunu koparmıştır.

Döktaş DSM mektubunu 10. sayfada yayınlıyoruz.

Döktaş DSM mektubunu 10. sayfada yayınlıyoruz.

TELRADAN DSM'Lİ İŞÇİLER

MADEN-İŞ PATRONLARININ KURDUĞU KOMİTELER DAĞITILDI

Maden-İş Patronlarının MESS ile imzalanacak toplu sözleşmeden önce oluşturmaya çalıştığı göstermelik "taslak hazırlama komiteleri" DSM'li işçilerin mücadelesi sonucunda dağılmıştır. Tüm işçiler sendika patronlarını "komiteler"iyle başbaşa bıraktılar. Maden-İş patronları geçen ayın ilk başlarında işçileri satışlarına ortak etmek için kendi adamları, muhbirler ve etkiledikleri bazı işçilerden sözde "komiteler" oluşturdular.

DSM'li işçiler buna daha başından karşı çıkarak yoğun bir propagandaya giriştiler. Toplantılar düzenleyerek "komiteler"in gerçek amacını işçilere anlattılar. Revizyonistlerin yaptığı toplantıya 150 kişi katılmıştı. Fakat DSM'li işçilerin mücadelesi sonucu bu "komitelere" katılan 150 kişi daha sonraki toplantılara gitmemeye başladı. Tek tek, grup grup "komitelerden" çekildiler. Şimdi revizyonistlerin "komite" toplantılarına 10-15 kişiden fazla katılan yok. Bunlarında hepsi kendi temsilcileri ve muhbirleri. Bu durumdan hoşlanmayan revizyonist sendikacılar başlangıçta "komitelerine" katılan ama artık toplantılarına bile katılmayan işçilere baskı yapmaya çalışıyorlar. Enson Telra marangozhanesine gelen temsilciler bölüm işçilerine "niye gelmiyorsunuz niye katılmıyorsunuz" diyerek dert yandılar. Bölüm işçileri bir oylama yaparak tekrar katılmayacaklarını belirttiler. Revizyonist çeteler cevaplarını alarak tekrar eli boş döndüler.

DSM'li işçiler telrada toplu sözleşme taslağı hazırlama çalışmalarını sürdürüyorlar. Revizyonistler DSM'ye kara çalmak istiyorlar. Ama işçiler onları yalnız bırakmışlardır. Bu revizyonist sendika patronları için yenilgi DSM için bir zaferdir. Telra işçileri bunu dahada geliştirerek çalışmasını aralıksız sürdürecektir. Hedef sınıf sendikasını kurmaktır.

PROFİLO VE METAL İŞÇİLERİ İŞTEN ATILMALARA SESSİZ KALMAMALIDIR

Profilo'da işten çıkarmalar başladı

Profiloda, işveren aylardır sürekli "işten atılacak" havası yayarak işçilerin nabzını ölçmeye çalışıyor. Amacı, işçilerin örgütlü olup olmadıklarını, tepkilerinin ne olacağını öğrenmek, işçileri toplu "izine" çıkardıktan hemen sonra da, önce 9, arkasından, 15 kişi olmak üzere 24 kişi işten çıkarıldı. Bunlar bilinenler. İşçilerin yarısı hala izinden dönmediği için toplam ne kadar işçi çıkarıldığı bilinmiyor.

İşveren 24 işçinin işten çıkarılma işini Maden-İş patronlarıyla birlikte planlıyor, onların onayını alıyor. 24 işçiden başka işçi de atılacağını şimdiden fabrikaya yayan işveren işçileri sindirmek istemektedir. Bunu bütün profilo işçileri biliyorlar. Ancak işçilerin örgütsüzlüğü işvereni ve sendika patronlarını cüretlendiriyor.

Profiloda işten atmalar iki bölümün Çerkezköydeki ana fabrikaya taşınma bahanesiyle başladı. Maden-İş patronları bu konuda işverenle anlaştılar. Bu durum iki ay önce devrimci işçilerce açıklanmaya başlandığında, revizyonist sendikacılar yalan söylüyorlar bölücülük yapıyorlar, kargaşalık yaratmaya çalışıyorlar" diyerek yaygarayı bastılar. Ama geçen günler kimin yalan söylediğini açıkça gösterdi.

Revizyonist sendika patronları her zamanki gibi "atılanları alırız, çalışmalar var" gibi sözlerle işçileri aldatmaya çalışıyor. Diğer yandan da bu işten atılmaları profilonun diğer kuruluşlarından saklamaktalar. Ama onların tüm bu işçi düşmanlıkları işçiler tarafından biliniyor. Onun için işçilerin girişeceği eylemlere karşı işveren ve sendika patronları fabrika önünde resmi faşist güçleri sürekli bekletmektedir. Aynı zamanda İGD ve İKD'li ve sosyal-faşist beslemeler fabrika önünden eksik olmuyor.

Profilo işçileri ve tüm metal işçileri işten atılmalar karşısında da sessiz kalmamalıdır. İşten atılmalar karşısında mücadele edilmezse patronlar istedikleri gibi hareket edebileceklerdir. MESS Patronları aylardır toplu işçi çıkaracaklarını söylemekteler. MESS'in küstah patronlarına gereken ders verilmelidir. İşçiler DSM etrafında birleşerek, bir tek arkadaşlarını bile işten attırmamalıdırlar. MESS patronlarının ve maden-İş patronlarının bu küstahlıkları Metal işçilerinin örgütsüzlüğünden gelmektedir. Metal işçileri DSM etrafında kenetlenerek örgütsüzlüklerine son vermeli işten atılmalara karşı MESS ve maden-İş patronlarına karşı mücadele etmelidirler.

OTOSAN PATRONU İŞÇİ ÇIKARMA HAZIRLIKLARI YAPIYOR.

Son aylarda kapitalist patronların yurt çapında işçileri "işten toplu atma", "toplu izine çıkartma" faaliyetinin bir devamı ve parçası olarak işveren OTOSAN'da da bu uygulamaya girişmiş ve FRP ve Montaj kısmında çalışan işçi kardeşlerimizi sözde toplu ca ücretli izine çıkartmıştır.

Şimdi işveren deneme masası altında yüzlerce işçiyi fabrikaya alıyor. Kalifiye işçilere 2500-3000 TL. para veriyorlar. Vasıfsız işçilere de 2200 - 2400 TL. veriyorlar. Onların işçileri almalarının nedeni, işçilere acıdıkları, onların işsiz olduklarını, gördüklerinden değil, bizzat üretim talebinin arttığı dönemlerde bu talebi karşılama ve bu sayede, kârlarına kâr sağlamak için dir. Kârlarını aldıktan sonra işçilerin çıkışını verecek onları işsizler ordusuna katıyorlar. Bu sadece bu işçiler için değil devamlı işçiler için de geçerlidir. Çünkü işçi 35-40 yaşına geldiğinde yavaş çalışacaktır ve üretim yavaşlayacaktır. Oysa onlar için genç ve dinamik işçiler geçerlidir. Onlara yavaş çalışan değil hızlı çalışan çok çalışan çok üreten lazımdır ve yaşlı işçilerin atılması gündeme gelir. Ve bunlar atıldığında ufak bir tazminatla sesleri kesilir. Sözde bizim hakkımızı savunmak için kurulan Cevher-İş'de bu gelişen olaylara seyirci kalmaktadır. Cevher-İş'in açık işçi düşmanı yüzü, 2 işçi kardeşimizin ölümünde de kendini ele vermiştir. Cevher-İş patronları işverenin dediğini papağan gibi tekrar etmişlerdir. "İşçiler, iş esnasında uyuyorlar, dikkatsizlik yapıyorlar" gibi sözler söyleyerek bizi kandırmaya çalışıyorlar. Oysa biz işyerinde güvenliğimizin olmadığını biliyoruz ve bu konuda da Cevher-İş'in satılmış yöneticilerine gereken cevabı vereceğiz. Biz bunun için mücadelemizi, 'DSM' önderliğinde kapitalist işverene ve faşist Cevher-İş'e karşı mücadeleyle birleştireceğiz. Cevher-İş'i Yıkacağız!

YAŞASIN DSM !

Otosan'dan DSM Taraftarı İşçiler

SİMKO: YENİ TUZAKLARA DÜŞMEYECEĞİZ

MESS'le Maden-İş arasında toplu sözleşmelerin, yaklaştığı şu dönemde sosyal-faşist sendika patronları Mess grevinden beri uğramadıkları fabrikamıza gelmişlerdir. Her fabrikada olduğu gibi teşhir olmuş 4. Bölge Temsilcisi, Adem Yavuz, toplu sözleşmeler için işçilere yeni oyunlar, yalan dolu bir ajitasyon çekmiştir. Fabrikada bulunan işçiler kendi deney ve tecrübelerine dayanarak onlara gereken cevabı vermişlerdir. İşçilerin soruları ve söz almak istemelerini engellemeğe kalkışmışlar, işçiler onların sözlerini keserek konuşmuşlardır. İyice köşeye sıkışan Adem Yavuz konuşamaz duruma gelmiş, bu defa başka bir sendika patronu durumu düzeltmeye çalışmış işçiler onu da gereken dersi vermiş, sendika patronları anlatacaklarını anlatamadan çekip gitmek zorunda kalmıştır.

Simko işçileri onları tanımaktadırlar. Onların, en inceden inceye hesaplanmış yalan ve manevraları işçiler tarafından görülmekte, ve teşhir edilmektedir. Sosyal-faşist sendika patronlarının yeni oyunlarından birisi de sözde işçi komiteleridir. Her bölümden gönüllü işçilerin müracaat etmesiyle kurulan bu komiteler güya işçilerin sorunlarını ve taleplerini öğrenmek için tabanın da toplu sözleşmeler de aktif rol oynaması için kurulmuştur. Bu komitelerin göstermelik olduğunu, onların bu komiteleri işçileri uyutmak için kurduğunu işçiler kendiliğinden de olsa görebilmektedirler Bu komitelere onun için katılan çok az olmuştur. Onlar bir taraftan en iyi toplu sözleşmeleri imzalayacaklarını söylerken diğer taraftan işçileri satmanın hazırlığı içindedirler.

İşçilerin Maden-İş patronlarına duydukları öfkesinden, Devrimci Maden-İş' in burjuva sendikacıları yararlanmaya çalışmaktadırlar.

İşçiler 77 grevinde Maden-İş'in ihanetinden beri yılgınlık içindedirler. Ama şu günlerde fabrikamızda gelişen ekonomik ve siyasi mücadele bu yılgınlığı kırmaktadır. İşçilerin gelişen bu mücadelesini burjuva kanallara akıtmaya çalışan aydınlıkçılar, onlara Devrimci Maden-İş'i alternatif olarak göstermeye çalışmaktadırlar.

Simko işçileri bu tür burjuva revizyonist tuzaklara gelmeyecekler, sınıf sendikaları DSM etrafında birleşeceklerdir.

YAŞASIN SINIF SENDİKALARIMIZI YARATMA MÜCADELEMİZ

Simko'dan bir işçi

ÜCRET ARTIŞLARI NASIL BELİRLENMELİ?

Kapitalistler, süren toplu sözleşme görüşmelerinde ya da daha toplu sözleşme başlamadan ücretleri artırmayacaklarını ilan ettiler. Hammadde yokluğu, piyasanın durgun olduğu ve bunun gibi bahaneler ileri sürüyor, işçileri tehdit ediyorlar. Kapitalistler sık sık ücret artışlarının pahalılığa, fiyat artışlarına yol açtığını ortaya atıyorlar.

Kapitalistlerin bu sözlerine inanılabilir mi? Hayır, çünkü onlar kârlarından başka bir şey düşünmezler. Ücretleri mümkün olduğu kadar düşürmeye işçileri çok çalıştırmaya bakarlar. Kapitalist, işçiye bir miktar ücret ödemekte karşılığında ise işçinin ürettiği bütün şeyleri de kâr olarak cebe indirmektedir. İşte kapitalistin kâr olarak gasbettiği işçinin ödenmemiş emeğinin ürünleridir. Bunun için kapitalist işçiye mümkün olduğu kadar az ücret ödemeye bakar. İşçiye ne kadar az öderse kârları da o oranda artacaktır. Kapitalistlerin "sorumsuz ücret artışları", "ücret artışları fiyat artışlarına yol açıyor" gibi sözlerinin altındaki gerçek, kârlarının azalacağı korkusudur.

Bu yıl kapitalistler sürekli olarak ücret artışlarına karşı çıktılar. İşçilerin bir kısmının ücretleri donduruldu. Kapitalistlerin kârları ise azalmak şöyle dursun %100 arttı. Kapitalistlerin örgütü olan İstanbul Sanayi Odaları büyük şirketlerin kârlarının milyarlara vardığını rakamlarla açıkladı. Demek oluyor ki kapitalistlerin ücretleri artırmaya yanaşmamalarının nedeni kâr, daha çok kâr elde etme istekleridir. Kapitalistler toplu sözleşme masasına oturduğunda tam bir cimrilikle "daha fazlasını veremem, zarar ederim" diyerek sadaka misali üç-beş kuruş artışla sınırlamak isterler. Oysa ki kapitalistin ücretlerin artması ile zarar edebilmesi için tüm kârını işçilere vermesi gerekirdi. Dolayısıyla kapitalistlerin bu yakınmaları işçileri aldatmak içindir. Ücret artışları kapitalistin kârında belli bir azalmaya yol açsa bile o bunu türlü yollarla artırır.

İşçiler kapitalistlerin sözlerinin yalan olduğunu bilerek ücretlerini artırmak için mücadele etmelidir. Ücret nasıl belirlenmeli? Ücret, bir işçinin sürekli çalışabilmesi, yaşamını ve soyunu devam ettirebilmesi için gerekli olan geçim araçlarının ortalama fiyatının toplamıdır. Fiyatlar sürekli arttığı halde eğer işçi ücretleri aynı kalırsa, işçi kendine gerekli olan geçim araçlarından kısmak, yiyeceğinden, giyeceğinden, vazgeçilmez ihtiyaçlarından kısmak zorunda kalacaktır. Bu da işgücünün yıpranması yanierken ölüm, hastalık vb. şeylere kapının açılması demektir.

İşçi için vazgeçilmez ihtiyaçlar nedir? Bunlar sadece gerekli besin, giyecek değil, toplumun gelişmesinin ortaya çıkardığı ihtiyaçlardır. Çünkü işçi sınıfının yarattığı değerler, üretim sürekli artmaktadır. İşçinin hayat standardı da gelişen toplumun standartlarına uygun olmalıdır. Eğitim imkanı bir kulübede değil, daha iyi imkanlarda yaşamak, vb. gibi şeyler için de işçi mücadele etmelidir. İşçi bir köle değildir.

Fakat mevcut kapitalist sömürü şartlarında elde edilen iyileştirmelerin de bir sınırı vardır. Ve bu sınır; işçi sınıfının dev üretim güçleri, tüm toplumsal zenginlikleri yarattığı halde, kapitalist sınıfın sermayeye hakim olması, kapitalist üretim koşulları tarafından belirlenir. Yaratılan değerlerin tüm toplumun hizmetine sunulması ancak kapitalist sınıfın yıkılıp yerine sosyalizmin kurulması ile mümkündür.

Ücret artışları için mücadeleden, grevlerden burjuvazi neden bu kadar çok korkmaktadır? Çünkü işçi sınıfının bu mücadelesi, sermayenin egemenliğine, sömürü, yağma üzerine kurulu olan toplumun temeline yönelir. İşçiler, böyle mücadelelerle güçlerinin büyüklüğünü, kapitalistlerin kendi sırtlarından geçinen, toplumun asalak bir uru olduğunu görür, anlarlar.

Bunun için kapitalistler tüm güçleriyle işçi sınıfına yüklenir, onu ezmeye çalışırlar, devletin bütün güçlerini harekete geçirirler

İşçiler hiçbir zaman ücret artışları için mücadele sonucu, durumlarının köklü olarak düzelebileceği hayaline kapılmamalıdırlar. Bir düzelme olacaktır. Bu da işçiye gerekli geçim araçlarının ortalama fiyatlarının toplamından veya bu ortalamanın biraz fazlasından başka birşey değildir.

Burjuva sendikacılar işçilerin ücret artışları talebine her zaman kapitalist düzenin, kapitalistin kârlarının korunması ve zarar gelmemesi açısından ele alırlar. Ve şöyle derler; Evet ücretler artmalıdır ama bu işverenin verebileceği kadar olmalıdır. Bu anlayışla onlar kapitaliste en az zarar veren yani kârlarının en yüksek seviyesine dokunmayan bir ücret artışı talep edilmesini uygun görür.

Sendika patronları, bir makinanın daha fazla çalışabilmesi için onu yağlamak vb. nasıl gerekiyorsa işçilerinde aynı bir makina gibi biraz yağlanma, bir dirhem kırıntı ile idare etmesi mantığına sahiptirler ve böyle yapmaktadırlar. Kapitalist için de işçi, tıpkı bir makina gibi, kâr aracı olarak gereklidir. İşçi onların gözünde başka bir şey ifade etmez.

Peki, sendika patronlarına ne demeli? Onlarda kapitalizmin çıkarlarını korumak[illegible]ın başka birşey düşünmezler. "Makul ve gerçekçi olalım" diyerek ücret artışlarına, patrona zarar verebileceği gerekçesiyle karşı çıkarlar.

Bunun açık bir örneği Türk-İş patronlarının Toplumsal Anlaşma ile ücretleri dondurması idi. DİSK in patronları da işçiler fedakârlık yapmalıdır diyerek kapitalistlerle birlikte yeni zamlara imzayı bastılar. Tabii hep "fedakârlık yapan işçi sınıfı oldu.

Burjuva-revizyonist sendika patronlarının toplu sözleşmelerde işçileri satmasının nedeni teşhir edilmelidir. DSM'li işçiler toplu sözleşme taslakları hazırlarken gerekli geçim araçlarının işçinin sağlayabileceği ve toplumun standartlarının altında olmayan bir ücret artışı tesbit etmelidirler. Ayrıca DSM'li işçiler ücret artışları için mücadeleyi işçi sınıfını fiziki ve ahlâki çürümeden korumak, işgücünün tahribini önlemek için ele almalıdır. Kapitalizm içinde ücret artışları ile refaha kavuşabileceği şeklindeki hayallerle kesin bir biçimde savaşmalıdırlar. Ücret artışı için mücadele kapitalizm şartları altında işçilerin bir sınıf olarak kurtulmasını getiremez. Ancak sosyalizm, kâr amacına göre üretim yapılmadığı için işçiler ve tüm toplum için gerekli hizmetleri, sağlık, eğitim, vb. gibi en ucuz ve kolay yoldan, sağlayabilir.

Ayrıca DSM'li işçiler ücret artışları için mücadeleyi aynı zamanda işçi sınıfının mücadelesini geliştirmesi açısından ele almalı ve her fabrikada, her yerde mücadelenin geliştirilmesi için gerekli olan farklı talepleri dikkate almalıdırlar.

Ücret artışları için mücadele, işçi sınıfını fiziki, ahlâki çürümeye karşı koruyan talepleri içermeli, işçilerin kapitalistlere karşı mücadelesini geliştirmenin bir aracı olmalıdır.

Kadirbeyoğlu, Adada Cukobirlik Fabrikası

İnşaatı İşçileri: Daha iyi çalışma şartları için mücadele ediyoruz

Direniş işçilerin haklı taleplerini kazanmak için başlatıldı, İşyerinde patron tarafından "bağımsız" olarak kurulan Yapı-İş Sendikası yetkilidir. İşyerinde 439 işçi çalışmaktadır. Şu anda 389 işçi İNTOS sendikasına geçtiler. İNTOS, 4 aydan beri bu işyerinde bulunmaktadır. Toplu sözleşmeyi Yapı-İş yaptığından dolayı yetki hala bu patron sendikasındadır. İNTOS ise 389 üyesi bulunmasına rağmen patron tarafından tanınmamaktadır.

Ağustos'ta inşaat işçileri direnişe geçtiler. Direnişe geçiş nedenlerinden birtanesi şudur: Patron 2 aydır işçilerden her ay yaklaşık 500-800 TL arasında parayı gerekçe göstermeden kesmektedir. Ayrıca hiçbir sosyal hak yoktur. Mesela, hasta olan arkadaşlar viziteye çıkarılmamakta ve "doktorluğu" patronun kendisi yapmaktadır. Hasta olan arkadaşları patron yanına çağırarak, aç ağzını, çıkart dilini gibi saçma sapan yöntemlerle "muayene" etmektedir. Tabii sonuç malûm: "Senin rengin kırmızı, demir gibisin, iyisin", vs. şeylerle geçiştirmektedirler.

Yemek meselesine gelince her gün kurufasulye, pilav gibi veya piyasada bolca bulunan şeylerle karavana yapmaktadırlar. Ayrıca oturup yemek yenecek hiçbir yer bile yoktur.

İşçi arkadaşlar tuvalete çıkma ihtiyaçlarını açık arazide gidermektedirler. Ayrıca verilen ücretler ise gülünç denecek kadar azdır. Hayat şartlarının oldukça gerisindedir. İşçiler 3000 TL civarında, ustalar ise 6000 TL civarında aylık almaktadırlar.

Direnişin I. günü DSM'li arkadaşlar direnişteki işçilere önderlik ettiler. DSM'li bir arkadaş işçilere hitaben yaptığı bir konuşmada, bu haklı direnişi sürdürmekte kararlı olmamız gerektiğini söyledi. Bu sırada işverenin şantiye şefi Orhan isimli bir uşağı, "direnişten vazgeçin, direniş kanunsuzdur, vazgeçmezseniz jandarmayı çağırırım" dedi. Bunun üzerine DSM'li bir arkadaş DSM'ler etrafında birliğimizin bunların kof tehditlerini yerle bir edeceğini söyledi.

Direniş yerine gelen sıkıyönetim komutanları, işçilerden direnişten vazgeçmelerini yoksa dağıtacaklarını belirttiler. Bunun üzerine tüm işçiler sonuna kadar direneceklerini bağırarak sıkıyönetim komutanlarını geri püskürttüler. Geri çekilen komutanlar iki cemse askeri direniş yerine çağırdı. Kararlı durumu gören komutanlar, yedek güçleri de gelmesine rağmen saldırmaya cesaret edemediler.

389 üyesi bulunan İNTOS sendikası direniş başladığında haber verilmesine rağmen gelmedi. İşçiler onların ne mal olduğunu anladılar. Direniş yerine gelen Tekel, Çimento, Mensa'dan DSM taraftarları işçi dayanışmasının iyi bir örneğini verdiler.

SENDİKA VE PATRON İŞÇİLER ÖNÜNDE DİZ ÇÖKTÜ.

İşçiler 13.8.979 günü ücret farklarının verilmesi, ambulans, servis ve su (koleralı olduğu saptanmıştır) gibi sosyal haklarını almak için direnişe geçtiler.

Direnişin 2. günü DİSK-e bağlı GIDA-İŞ bölge temsilcisi iş yerine geldi. 5.8.1979 tarihinde alınması gereken ücret farklarını Eylül 23'de alınacağını, bunu Çukobirlik yöneticilerinin söylediğini ve yöneticilerin haklı olduğunu belirtti. Aynı zamanda "beni fazla zorlarsanız istifa ederim, ben sizin kurulu bandınız değilim" diyerek direnişi kırmak istedi.

DSM'li bir arkadaş çıkarak sendikacıları teşhir etti. DSM'li arkadaşın önerisiyle oluşan komiteyle birlikte mecburen işverene karşı çıkan sendikacılar, işçilerin taleplerine ne kadar karşı koyarlarsa koysunlar akibetlerini hissettiler. İşverenle konuşmak, zorunda kaldılar. Direniş hedeflerine ulaşarak 3. günü son buldu.

Bu direnişten işçiler, birlik olduklarında, işverenin ve sendika patronlarının önlerinde diz çökmek zorunda olduğunu kavradılar. Bundan sonra da gaspedilen her hakları için mücadele etmek gerektiğini öğrendiler.

ADANA ÇUKOBİRLİK YAĞ FABRİKASI'ndan DSM

Özgürlük ve sosyalizmle kusatılan burjuvazi: İŞÇİ SINIFINI SUSTURMAK İSTİYOR

Hakim sınıfların temsilcileri Korutürkler, Evrenler iki yüzlü sahte demokrasi tekerlemelerini bir yana atarak işçi sınıfına, emekçi halka , bunların en kararlı savunucuları Marksist-Leninistlere karşı açık saldırı ve tehdit kampanyası açtılar.

"Zafer haftası" nedeni ile Evren verdiği demeçde, subaylara hitaben, "siz onların hepsini (devrimcileri kastediyor) bir anda yok edebilecek güçtesiniz" diyor.

Düzene karşı baş kaldıran işçi sınıfına ve emekçi halka karşı "süngüne zafer şarkıları söylet" diyerek yoğun bir terör için saldırı işareti veriyordu.

Ardından üç beş general çeşitli vesilelerle ABD'ye ve NATO ya bağlılıklarını her zamankinden daha açık bir şekilde belirttiler.

Hakim sınıflar 8 ay önce ABD'ye batılı emperyalistlere Türkiye'yi daha fazla bağlamak, emekçi yığınları daha çok sömürmek ve ezmek için sıkıyönetime baş vurmuşlardı.

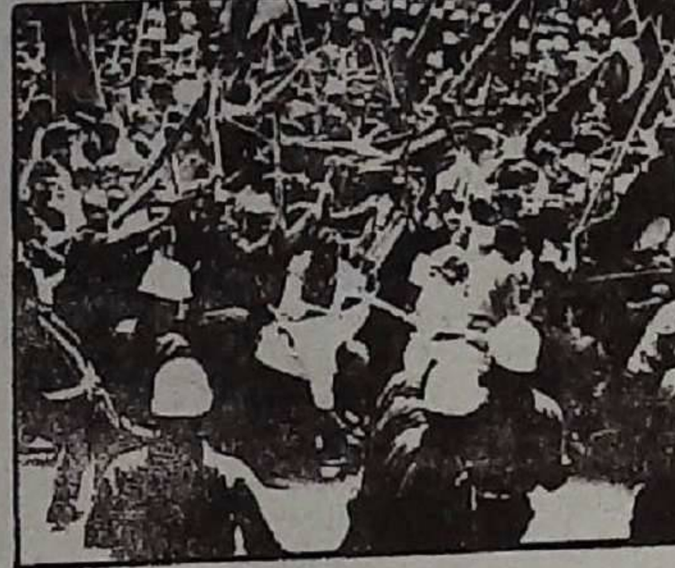
Ancak bugün işçi sınıfı ve halkın mücadelesi sonucunda sıkıyönetimin yasak ve tehditleri göz korkutamıyor. Yasaklar çiğneniyor. Onları açıktan açığa tehdit ve saldırıya iten budur. İşçi sınıfı, zamlar hayat pahalılığı toplumsal anlaşma yolu ile üzerine yıkılmak istenen bunalımın bedelini ödemek istemiyor. Toplumsal Anlaşmayıı hiçe sayıyor. Bunun yanısıra Kürt ulusunun haklı özgürlük mücadelesi ve gençliğin düzen aleyhtarı mücadelesi yükseliyor.

Özgürlük ve sosyalizmin güçleri onları her geçen gün daha da kuşatıyor.

Kitleler burjuva partilerinden parlemento dalaverelerinden önemli ölçüde kopmuştur. Baskı ve terörü gizlemek için ortaya atılan güler-yüzlü, demokratik sıkıyönetim demagojileri iflas etmiştir.

Bugün onların saldırı ve tehditleri açıktan savunmaları geçmişte mücadeleyi bastırmak için başvurduğu demagojilerin ve yöntemlerin geçersiz hale gelmesindendir. Bu nedenle onlar bugün "bölücülük" ve "anarşi" yaygaralarına sarılmaktadırlar. Böylelikle hedef aldıklarının, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesi olduğunu gizlemeye çalışıyorlar. Burjuvazi özellikle burjuva basın aracılığıyla bu görünümü vermeye çalışıyor.. Sanki burjuvazinin bunca korku ve telaşı bir avuç maceracı (apocu, vb. karşı devrimci çeteler) içinmiş gibi göstermeye çalışıyorlar.

Ancak "bölücülük" yaygarasıyla doğu'da yapılmak istenen son dönemlerde yükselen Kürt ulusunun hak

lı özgürlük mücadelesini bastırmaktır.

Kürt ulusunun haklı özgürlük istemlerine karşı saldırılar ülkede uygulanmak istenen genel saldırı ve terörün sadece bir parçası...Hakim sınıflar "anarşi" ve "bölücülük" çığlıkları adı altında başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halka karşı yoğun bir saldırı ve terör hareketi başlatmışlardır.

Burjuva basın efendilerinin ağzından "bölücülük", "anarşi" üzerine peşisıra manşetler sıralarken asıl yapılmak isteneni gizlemeye çalışıyor. Anarşi ve bölücülük çığlıkları ile kitlelerin dikkatini üç beş apocuya, serseri çeteye yöneltiyor. Öbür taraftan sıkıyönetim Ülker'de, Bossa, Coca Cola'da, işçi direnişlerini, grevlerini basıyor. Patronların çıkarlarını korumak için grevci işçileri göz altına alıyor.

İşte "toplu iş görüşmelerinin", başladığı bir dönemde "bölücülük, anarşi" çığlıkları ile yapılmak istenen budur.

Hedef, işçi sınıfı ve diğer emekçilerin mücadelesidir.

Burjuvazinin bu saldırı ve tehditlerine işçileri temsil ettiğini ileri süren Türk-İş de katıldı. O da Korutürklerin, Evrenlerin demeçlerini ilk alkışlayanlardan oldu, ancak Türk-İş'in işçi sınıfına karşı hakim sınıfların yanında ilk yer alışı değildir. O her dönemde olduğu gibi bugün de hakim sınıflara; işçi sınıfına ve emekçi halka karşı açılan savaşta yanınızdayım, cevabını verdi.

Önümüzdeki günler her türlü sendika patronunun engellemelerine rağmen işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin yükseleceği bir dönemdir. Burjuvazinin ekonomik olarak istikrara kavuşmak için bunalımının bedelini işçi sınıfına ödetme politikasının altüst olacaktır. Bu nedenledir ki, ekonomik ve siyasi çıkmazı büyüyen hakim sınıfların ekonomik istikrarsızlığı daha da artacak burjuva feodal ekonomideki yıkım daha da büyüyecektir.

Hakim sınıflar varlığını sürdürebilmek için işçi sınıfının mücadelesini bastırmaya çalışacaklardır.

İşçi sınıfı ise çetin sınıf kavgalarına hazırlanmalıdır. Gücüne ve birliğine güvenmelidir. Çünkü burjuvazinin esas korktuğu milyonlarca proleterin güçlü siyasal eylemidir. Ancak işçi sınıfı birliğine ve gücüne güvenip, burjuvazinin açık savaş ilanına mücadele ile cevap vermelidir.

"Toplumsal Anlaşma" askıya alındı.

TÜRK-İŞ PATRONLARININ, İŞÇİ SINIFINA YENİ TUZAKLAR TEZGAHLAMA HAZIRLIĞI

4 Eylülde Rize'de başlayan Türk İş yönetim kurulu toplantısında gündemin en önemli maddesi "Toplumsal antlaşma" idi. Uzun bir süredir reformcu CHP hükümeti ile süren görüşmelerden sonra Türk-İş yönetim kurulu geçiçi bir süre "Toplumsal anlaşma"yı askıya aldı.

Türk-İş'in gerici-faşist sendika patronları "gerekli düzenlemeler yapılmazsa toplumsal anlaşmayı iptal edebiliriz" "Toplumsal anlaşma artık değerini kaybetmiştir" diyerek Hükümetten "toplumsal anlaşmayı" yeniden gözden geçirmeyi talep ettiler. Reformist CHP hükümetinin bu konudaki tavrıda I7 Ağustos günü Türk-İş yöneticileri ile yaptığı toplantıdan sonra belirttiği gibi Türk-İş'den farklı değil onlarda artık geçerliliğini tümden yitiren bu antlaşma için; "Toplumsal antlaşmanın uygulanmasında bu güne değin bizim hatalarımız oldu. Hükümet olarak bunları düzeltelim ve toplumsal antlaşmaya yeniden işlerlik kazandıralım" diyorlar.

Gerici-faşist Türk-İş patronları neden "Toplumsal anlaşmanın" düzeltilmesi gerektiğini, değerini kaybettiğini söylemek, sonunda askıya almak zorunda kaldılar?

Bilindiği gibi bundan yaklaşık bir yıl önce ABD ve Batılı emperyalistlerin ekonomik örgütü IMF'nin emirleri doğrultusunda işçi ücretlerini dondurmak, sendikal hakları kısıtlamak amacıyla kamu kesiminde çalışan yaklaşık 500 bin işçiyi kapsayan "Toplumsal anlaşma" CHP hükümeti ile Türk-İş arasında imzalanmıştı. CHP'nin hala bir umut olarak görülmesi ve gerici-faşist Sendika patronların çabaları sonucunda bu antlaşmaya karşı işçi sınıfından güçlü bir ses yükselmedi.

Ancak bugün durum çok farklıdır. Enflasyon ve zamlar o güne kıyasla çok büyük boyutlara ulaşmış, o günkü şartlarda dondurulan düşük ücretler artık işçilerin yaşamlarını sürdürebilmesini olanaksız hale getirmiştir. İşçi sınıfı ücretlerinin yükseltilmesi ve daha iyi yaşama şartları elde edebilmek için grev, direniş ve fabrika işgalleri v.b. eylemleriyle "Toplumsal antlaşma"nın Türk-İş'in gerici-faşist sendika patronlarıyla reformistlerin işçi sınıfına karşı tezgahladıkları bir ihanet belgesi olduğu açık ve net bir şekilde ortaya çıkmıştır.

İşte, Faşist Türk-İş patronları, "Toplumsal antlaşma değerini kaybetmiştir. gerekli düzenlemeler yapılmazsa iptal ederiz" demek zorunda bırakan gerçekler.

Peki, Türk-İş patronları neden bunları söylemek zorunda kalmışlardır? İşçi sınıfının ekonomik hak ve çıkarlarını savundukları için mi?

Tabi ki hayır, onlar geçmişte olduğu gibi bu gün de işçi sınıfının çıkarlarının değil kapitalist sınıfların kârlarının bekçiliğini yapıyorlar.

Daha dün "Darboğazdan milletçe kurtulmak için işçi sınıfının fedakârlık yapmasını vaaz eden bu patronların kimlere hizmet ettiği açıktır. İşçi sınıfı gün geçtikçe yoksullaşırken tekelci burjuvazinin kârları,% I00 geçen boyutlara ulaşıyor. İşte! Türk-İş patronlarının işçi sınıfından istediği fedakârlığın nedeni buhranın yükünü işçi sınıfı ödesin kapitalistlerse kârlarına kâr katsın.

Rize toplantısından sonra devletin korunması ve güçlendirilmesi gerektiğini söyleyen faşist diktatörlüğün işçi sınıfına savurduğu tehditlleri alkışlayan ve işçi sınıfının faşizme karşı mücadelesininin karşısında olduklarını ilan eden Türk-İş patronları gerçek yüzlerini bir kez daha gösterdiler.

Fakat işçi sınıfının artık "Fedakarlık" "Milli birlik" nutuklarına karnı tok, artık sömürüye karşı mücadele etmesine eğer sessiz kalırsa daha çok baskı ve sömürüyle karşılaşacağını biliyor.

Bu durum karşısında Türk-İş patronları yeni burjuva tuzaklar tezgahlamanın sinsi hazırlığı içindeler. "Toplumsal anlaşma" üzerine koparılan yaygaralarda işte bu planın bir parçasıdır. "Toplumsal antlaşma" düzeltilmesiyle yapılmak istenen şey işçi ücretlerinin yeniden dondurulması ve sendikal hakların kısıtlanması demektir. İşçi sınıfı tezgahlanmak istenen tüm bu burjuva tuzaklara karşı uyanık olmalı ve bu tuzakları boşa çıkarmak için mücadele etmelidir. Daha çok baskı ve sömürüyle karşılaşaçağını görmeye başladı.

İşte Türk-İş patronlarını telaşa düşüren yalan ve demogajisinin dozunu arttırmak zorunda bırakan, işçi sınıfının reformizminin uyuşukluğundan sıyrılıp kıpırdanmaya başlamasıdır.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN ÇIKARLARI ORTAK VE KURTULUŞLARI AYNIDIR

Tüm dünyada işçiler kapitalist sömürünün artan baskılarına karşı ücretlerinin yükseltilmesi,çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve işten atılmalara karşı mücadele ediyor . Sayısı her geçen gün artan grevler,direnişler ve protestolar karşısında kapitalist sömürü toplumu sarsılıyor.

Proletaryanın mücadelesi,burjuvazinin siyasi iktidarlarını tehdit ediyor. Onların mücadelesi sadece ekonomik haklar uğruna mücadele olmakla kalmıyor ,kapitalist sömürü düzeninin yıkılmasını hedefliyor.

Kapitalist burjuvazi bu mücadeleyi bastırabilmek için,her türlü baskı ve şiddet yöntemini kullanıyor . Onlar sömürü dünyalarını koruyabilmek amacıyla, dünya proletaryasının güçlerini bölmeye çalışıyor.Milliyetçilik-ırkçılık propagandalarıyla,işçi sınıfını diğer ülkelerdeki sınıf kardeşlerine düşman etmek dünya proletaryasının birliğini engellemek için çalışıyor.Ama "işçi sınıfının vatanı yoktur". Çünkü tüm dünya proletaryasının durumları,çıkarları, kurtuluşları bir ve aynıdır. Onların düşmanları ortaktır. tüm dünya proletaryasının ortak şiarı "Bütün ülkelerin işçileri birleşin"dir.

Türkiye işçi sınıfı 'da milliyetçi-ırkçı fikirlerin tüm dünya kapitalistlerinin sömürülerinin devamı için ortaya atıldığını bilmeli,tüm bu fikirlere karşı mücadele etmeli ve dünya işçileri ile birlik ve dayanışmasını herşeyin üstünde tutmalıdır.

KANADA

Kanada'da tekeller büyük bir üretim fazlasıyla karşı karşıya kalmışlar bu yüzden de üretimi kısmış ve yüzlerce işçiyi sokağa atmışlardır. Fakat Kanada işçi sınıfı işten atılmalara karşı sessiz kalmamaktadır 800 işçinin işten atıldığı FORD MOTOR şirketinde 6000 işçi işten atılmalara ve ücretlerinin artırılması ve çalışma şartlarının düzeltilmesi için greve başlamıştır.

- Ontorio ve Quebec'te Genaral Motor şirketinde çalışan 30.000 işçi kapitalist sömürüyü protesto ederek grev yapmıştır.

İSPANYA

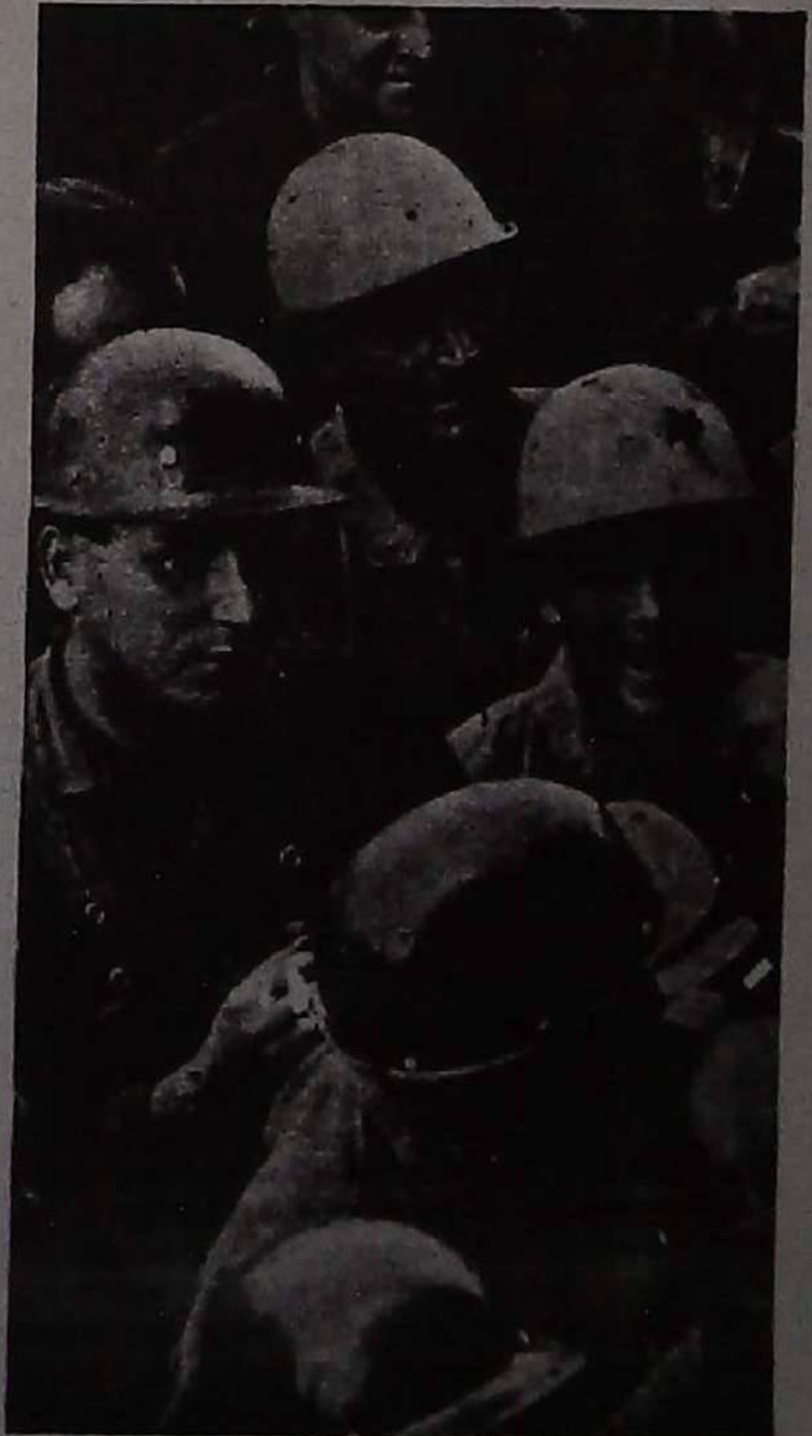
İspanya'da 1500 işçinin işten atılması üzerine binlerce kişi yaptığı protesto gösterileriyle kapitalistlere gereken cevabı verdi.

HOLLANDA

Hollanda'da 7000 Rotterdam liman işçisinin başlattığı grev sürüyor.Bu, son iki senenin en uzun grevidir. Sendika patronları liman işçilerinin ücretlerinin artırılması ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için başlattıkları grevi zayıflatmak için çalışıyorlar.Ancak 2500 Amsterdam liman işçisi de bu grevi desteklemek için ve aynı talepler uğruna greve gitti.

AMERİKA

Amerikan proletaryası , tekellerin Amerikan ekonomisinin derinleşen buhranını işçilerin sırtına yükleme çabalarına karşı mücadelesini sürdürüyor.

20.000 işçinin birbuçuk ay önce, Amerikan tekellerinden biri olan Westinghouse şirketinde başlattığı grev başarıyla sürüyor.İşçiler ücret artışı ve iş güvenliği tedbirlerinin artırılması taleplerini elde etmek için kararlılıkla mücadele ediyor.

REVİZYONİST MADEN-İŞ PATRONLARINI YIKIP SINIF SENDIKAMIZI KURACAĞIZ

Döktaş DSM'nin, bir ihanet belgesi demek olan Maden-İş'in toplu sözleşme taslağını red edip, kendi toplu sözleşme taslağını hazırlayıp işçilere sunmasından sonra Maden-İş ve öteden beri bildiğimiz işverenin has adamları alelacele saldırıya geçtiler.

Bütün Döktaş işçisinin DSM etrafında birleşmesinden şaşkına dönen sosyal-faşistler (sayıları bir kaç kişiden ibaret) ne yapacaklarını şaşırdılar. Pusulayı iyice şaşırıp yükselen DSM mücadelesini engelleyebilmeleri için Maden-İş'e kendilerinin de muhalefet yaptıklarını yayıyorlar. Yalnız amaçları DSM gibi Maden-İş'i alt edip "başka sendika kurmak" değilmiş... Yani yöneticileri eleştiriyoruz ama (!) Maden-İş'i savunuyoruz. Aksi takdirde DSM gibi yaparsak bu bölücülük olur diyorlar.

Bunun yanında sosyal-faşistler ve işveren uşakları DSM'nin toplu sözleme taslağına saldırmaktan da geri durmadılar. Şöyle diyor bu bir avuç hain: Bu taslak işverenden fabrika anahtarını istiyor. İşçiler bu kadar ücret alırsa, herkes durmasın işçi olsun; hatta işverenler bile... Bununla beraber işverenin bunları vermesi mümkün değil. Sendika zaten bu taslağı savunmaz. Bu açıdan bu dönemde DSM cephesini açmanız bölücülüktür. Ama savunduğunuz şeyler doğrudur, lakin zamanı değildir.

İşveren ve sendika uşaklarının, aynı amaçlar, aynı cepheden yaptıkları demagojik propaganda bir kısım işçi arkadaşlarımızın kafasını karıştırmıştı.

Bunun üzerine bütün vardiyalarda işçilerle toplandık. Meseleyi tartıştık. DSM toplu sözleşme taslağını hazırlarken, Maden-İş gibi patron neyi verebilir onu isteyelim temelinde taslak hazırlamadığını; aksine neyi almalıyız, bugünkü durumda gücümüzü de hesaba katarak bizler açısından uygun olan nedir onu isteyelim, daha doğrusu mücadele ederek patrondan, zorla alma temelinde hazırladığını vurguladık. Kaldı ki bu sözleşmenin ücretli köleliliği kaldırmak bir yana, sürekli artan hayat pahalılığı, enflasyon, develüasyon karşısında süreç içinde bir hiç olarak kalacağını belirttik.

Vardiyalarda yaptığımız toplantılarda yaklaşık 400'ün üzerinde işçi katıldı. Bu toplantılarda bütün bu demagojiler, işvereni savunma çabaları yerle bir edildi. Sosyalist geçinen T"K"P'lilere neden açıkça DSM'ye ve işçilere karşı işvereni savundukları soruldu.. Sosyal-faşistler tam bir bozguna uğratıldı. Ve DSM'nin toplu sözleşme taslaklarıyla ücretli köleliği ortadan kaldırmayı bir aldatmaca olarak tespit ettiğini; sosyal-faşistlerin dillerine bile almaktan korktukları şeyi -yani burjuva-feodal düzenin yıkılması ve yönetici sınıfların mülkünün toplumsallaştırılması- açıkça savunduğunu belirttik.

Toplantı sonunda söz alan bir DSM taraftarı işçi, işçilere dönerek: "Revizyonist Maden-İş patronlarının açıkça bizi satmak demek olan toplu sözleşme taslağını, çöp sepetine atacak mıyız arkadaşlar": İşçiler: Hep birden ATACAĞIZ diye cevap verdiler.

"DSM toplu sözleşme taslağını savunacakmıyız?" diye sormasına; İşçiler savunacağız diye cevap verdiler. Ondan taviz verecekmiyiz? İşçiler: KESİNLİKLE diye cevap verdiler.

MADEN-İŞ PATRONLARI YALTAKLANIYOR

En son bir iki gün önce Maden-İş patronları bizi genel merkeze çağırdılar. Genel merkezde revizyonist elebaşılardan biri ile görüştük. Görüşmelerinde bize işverenle en son görüşmelerinde işverenin ancak 23-25 ücret artışını 4-5 ikramiyeyi kabul ettiğini söyledi. Ama kendilerinin bunu kabul etmediğini ve bir kez daha (3 Eylülde) görüşeceklerini, eğer anlaşamazlarsa greve gideceklerini söyledi.

Bu arada sendika patronu: "Fabrikanızda bildiriler dağılıyor, toplu sözleşme önerileri sunuluyor." bütün bunların kimler tarafından yapıldığını sordu. kendisine bütün bunların Döktaş DSM ve devrimci işçilerin önderliğinde gerçekleştiğini, bizlerin de bunu desteklediğimizi [illegible] belirttik.

Bu kaba demagojiyeh karşı şunu sorduk: Dün bizleri sizin karşınızda işçilerin taleplerini savunmamızı kitle kuyrukçuluğuyla, Sosyalizm ve devrim propagandasını yapmamızı "maceracılıkla, goşistlikle" suçluyordunuz. Bugün kalkmış, işçi sınıfının ekonomik ve siyasi mücadelesini karşı karşıya getirip birbirleriyle çelişki halindeymiş gibi göstermeye çalışıyorsunuz. Ve görünen o ki Bizlerin (DSM'nin) her alanda sendika patronlarına karşı çıkıp işçi sınıfı içinde bütünüyle alternatif olması sizi rahatsız ediyor. Meselenin içinden çıkamıyacağını ve bizi aldatmıyacağını anlıyan sosyal-faşist patron meseleyi bu sefer de başka yönlere çekmeye çalıştı.

Bunun yanısıra DSM'nin saltanatlarına son vereceğini bilmesinin verdiği telaşla şunu söyledi: "Arkadaşlar gruplar, fraksiyonlar olabilir. Ama bunlar yönetimi eleştirmekle yetinmeli, Maden-İş'i savunmalı. Sizin Maden-iş'i yıkma mücadeleniz haksızdır.

Sendika patronu revizyoniste şunu söyledik. Biz sizlerin mızmın muhalifleri olamayız. Amacımız açıktır. Gerçek sınıf sendikalarını kurmak. Türkiye işçi sınıfı bundan yoksundur. Ama bu meselenin bugün çözümü gündeme gelmiştir. Açıktır ki bu uğurda her türlü fedakarlığa hazırız ve hiç bir engel tanımayacağımızı söyledik.

En son olarak bu tavırlarının, yani grevi sürekli ertelemesine müsade edemiyeceğimizi, sizlerle görüşme isteklerimizin sürekli sonuçsuz kaldığını (Çünkü direniş sırasında 13. bölge temsilcisini kovmuştuk gidiş o gidiş) belirttik.

Bizlere sonuç olarak şunu söylediler: 3 eylülde işverenle tekrar görüşeceğiz eğer anlaşamazsak greve gideceğiz.

İŞÇİLER COŞKUYLA MÜCADELE GÜNLERİNE HAZIRLANIYORLAR

Bu gelişmeler sonucu sosyal-faşist maden-iş patronlarının en son tavırlarını ve buna karşı döktaş DSM nin, İşyeri sendika temsilcilerinin tavırlarının ne olduğunu açıklamak ve işçileri DSM etrafında birleşmeye ve mücadeleye çağırma temelinde Maden-iş lokalinde bir toplantı düzenledik. Toplantının pazar günü (2 eylül) olmasından tüm işçiler toplantıya katılamadı. Buna rağmen 250 üstünde işçi toplantıya katıldı.

Söz alan baştemsilci: Fabrikada ta başından bugüne kadar süren mücadeleyi kısaca özetledi. Ve yetki için yarışan Türk-metal'le Maden-iş içinde, sınıf sendikası şeklinde kendisini tanıtmasından dolayı geçmişte bu sendikayı (maden-iş) savunduklarını belirtti. Ama mücadele içinde (Pratik örnekler vererek) bu sendikanın hain niteliğini kavradıklarını söyledi.

Bugün sendikal mücadelenin, sendikal tercihin, sözkonusu ihanet şebekeleri olan (Türk-iş, DİSK, MİSK vs.) burjuva sendikaların herhangi birini tercih etmek olmadığını; sorunun: İşçi sınıfı bilimi ışığında faaliyet yürüten H.Y ve DSM saflarında birleşmek gerektiğini vurguladı.

(Bu arada salonda bulunan bütün işçiler tek ses tek yürek: Yaşasın DSM, yaşasın mücadelemiz sloganlarını haykırdılar.)

DSM tüm Türkiyede işçi sınıfına mal edilmiş, onların yığınsal gücünü temsil ettiğini her alanda devrimci işçi hareketinin büyüdüğünü, artık sınıf sendikalarını kurmanın ivedi bir sorun olduğunu, bizlerin de bu mücadele içinde üstümüze düşeni yapmamız gerektiğini vurguladı. Bu görevin Döktaşta kalkmış olan DSM bayrağını, daha da yükseltmek olduğu ve gerçek sınıf sendikamızın ertelenmez bir görev olduğunu söyledi.

Yapacağımız grevin bizler için bir savaş okulu olması gerektiğini, gerek maden-iş'in gerekse diğer burjuva çetelerin ve işverenin grevimizi yozlaştırma çabalarını sonuçsuz bırakmamızın gerektiğini; Aksi takdirde eğer bu temelde meseleye bakmazsak, grev süresince kahvelerde zamanımızı boşa harcarsak bizim lehimize kamuoyu yaratıp halkın desteğini alamıyacağımız gibi, M-L öğrenmenin imkansız olduğunu ve devrim ve sosyalizm davasına zarar vermiş olacağımızı belirtti.

(Bu arada işçiler onayını alkış kasırgası ve yaşasın DSM, Kahrolsun Sendika Patronları sloganlarını haykırmakla belirttiler.)

Ayrıca greve çıktığımız için aramızda var olan dayanışmayı daha da güçlendirmek esas olarak kendi gücümüze güvenmenin bir zorunluluk olduğunu söyledi. Zira maden-iş yöneticilerinin cuzi miktarda ekonomik desteği bile yapmıyabileceklerini (MESS grevi vb.), bu açıdan uyanık ve hazırlıklı olmamız gerektiğini belirtti.

Bunun yanında söz konusu ekonomik taleplerin işveren tarafından kabul edilmesiyle ücretli köleliğin ortadan kalkmıyacağını, esas meselenin devrim olduğunu vurguladı.

Son olarak; şüphesiz işveren uşakları, sendika patronlarının uşakları şimdi teyplerini açmışlar, bütün bunları efendilerine nakledecekler. Onlara şunu söylüyoruz: Teyplerinizi daha iyi son haddine kadar açın ve daha net bir şekilde iletin. Kaybedeceğimiz hiç bir şeyimiz yoktur. Ama şunu açıkça belirteyim onlardan da hesap soracağız, onların da kaderi işveren sendika patronlarının kaderiyle bir olacaktır.

Bundan sonra söz alan Temsilci arkadaş: Sosyal-faşistlerin niteliğini ve ziyaretlerinin nereden kaynaklandığını; işçi sınıfının sınıf sendikaları sorununa nasıl yanaşması gerektiğini ve DSM'yi geniş bir şekilde anlattı, DSM'nin Türkiye işçi sınıfı içinde hızla geliştiğini, İstanbul, İzmir, Ankaradan örnekler vererek anlattıktan sonra nihayet DSM bombası Döktaşta da patladı dedi. Devamla DSM toplu sözleşme taslağını işveren gibi "korkunç" bulan sendika patronlarının burjuva yaşam tarzlarını açıkladı. DSM toplu sözleşme önerisinde bulunan 12.000 TL odun parasını "korkunç" bulmalarının doğal olduğunu, zira bu burjuva baylar lüks ve kaloriferli dairelerde yaşarlar. Bundan dolayı baylarımıza sorsan odunun fiatını bile bilmezler dedi.

Konuşmasının devamında Maden-iş in bugün bu ihanet bataklığına iyice batmasının esas nedeninin söz konusu yönetici şahısların kişisel ardniyetlerinden kaynaklanmadığını aksine sözkonusu akımın niteliğin, Rus sosyal emperyalizmin uşaklığının doğal sonucu olduğunu belirtti.

Daha sonra DSM taraftarı birçok devrimci işçi söz alıp konuştular, işçilerin sorduğu sorulara cevap verdiler.

Toplantıya gündemdeki görevlerimizin ne olduğunu net bir biçimde tespit ederek son verdik. Toplantı 3 saate yakın sürdü.

Bütün işçi kitlelerinin YAŞASIN DSM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ, KAHROLSUN SENDİKA PATRONLARI, YAŞASIN SINIF SENDİKALARI sloganlarını haykırmasıyla, coşkun bir hava içinde dağıldık.

Döktas DSM

Kapitalistlerin kar hırsının kaçınılmaz sonucu

Amasya, Büyük Çeltek ocağında 16 İŞÇİ DİRİ DİRİ GÖMÜLDÜ

1 Eylül günü Amasya'nın Suluova ilçesindeki Büyük Çeltek maden ocağında havalandırma borularından giren sel suları yüzünden meydana gelen göçük sonucunda 16 işçi yerin 180 metre altında diri diri gömüldü.

Evet! 16 tane işçi! işçiler 180 metre altında ölüm kalım savaşı verirken sayın yetkililer ne yapıyordu."Allahtan ümit kesilmez,"Onlar iman kuvvetiyle yaşar", "Allah yardım ederse kurtulurlar" demekten başka!

Nasıl olmuştu bu olay? Nasıl gelişti?

Maden ocağının yanındaki su yolu, üzerine yığılan topraklar sonucu ocağa doğru akıyordu, havalandırma ızgaralarının hiçbir şekilde sulara karşı koruma tedbiri yoktu. Heran havalandırma borularından sular girebilir ve bir göçüğe neden olabilirdi ve oldu. 16 işçi iş güvensizliği sonucu canlarından oldular.

İŞÇİYİZ
ÖRGÜTLÜYKEN
GÜÇLÜYÜZ

Peki ne yapıldı işçileri kurtarmak için? Günlerce "kurtarma çalışmaları" adı altında sürdürülen aldatmacadan başka bir şey olmayan oyundan başka.

Evet kurtarma çalışmaları sürdürülüyor dendi ama nasıl? Olaydan tam 4 gün sonra zonguldak tan ekip geliyordu.

4 Gün sonramı anlamışlardı oradaki ilkel aletlerle işçilerinkurtarılamayacağını. 4 gün sonramı akıllarına gelmişti, Zonguldak'tan ekip çağırmak. Değil günlerin, saatlerin dakikaların bile 16 işçinin hayatlarının kurtarılması için ne denli önemli olduğu bilinmiyor muydu. Tabii biliniyordu . Ama kimin umurunda, ne önemi var onlar için 16 işçinin.

Evet! 5 metre suyu günlerce boşaltamadılar motor yandı, elektrik kesildi, borular patladı..... günlerce havanda su döğdüler işçileri kurtarmak adı altında.

Bile bile öldürdüler 16 işçiyi bile bile gömdüler yerin yüzlerce metre altına.

İşte! Ardı arkası kesilmeyen her yıl binlerce işçinin yaşamını yitirdiği binlercesininde ; sakat kaldığı "iş kazaları"na bir örnek.

İşte! Bir avuç kapitalistin kârlarına kâr katma hırsının faturasını canları ile ödeyen binlerce işçiden bir kaçtanesi.

Tüm bu "iş kazaları" neden oluyor? Neden binlerce işçi hayatlarını kaybediyor binlercesi sakat kalıyor.

Çünkü kapitalist sömürü şartlarında üretim sadece kâr ve daha fazla kâr için yapılır. Üretim araçlarını ellerinde bulunduran kapitalistlerin tek düşüncesi ceplerini daha fazla doldurmaktır. Onlar için işçi sağlığının ve hayatının hiç bir değeri yoktur, olamazda. Onlar her zaman işçileri daha düşük ücretlerle çok kötü koşullarda çalıştırmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. İş koşullarının iyileştirilmesi için alınacak tedbirler kapitalistler için sadece gereksiz lüks ve lüzumsuz masraftır. Kârlarının biraz daha azalması demektir.

Bu iş cinayetlerinde hayatlarını kaybeden veya sakatlanarak iş göremez hale gelen işçilerin yerini alacak olan, sayısı milyonlara varan işsizler ordusu ; kapıda beklemektedir. Bu yüzden işçilerin ölümü veya sakatlanması onların tatlı kârlarını etkilemez. Kapitalist sınıflar için işçiler makinaların enbol ve en ucuz bulunan yedek parçasından başka bir şey değildir.

İşte kapitalist sınıfların "işçilerin dikkatsizliği, ve cahilliği" sonucunda meydana geldiğini söylediği "İş kaza"larının (daha doğrusu iş cinayetlerinin gerçek

yüzü ve bu iğrenç demagoji ve yalanların altında yatan gerçekler.

İşçiler, tüm bu gerçekler karşısında sessiz kalmamalıdırlar. İş kazalarının önlenmesi, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, İş güvenliğinin sağlanması uğruna mücadeleye atılmalıdırlar. Kapitalistlerden bu hakların alınması için mücadeleden başka bir yol yoktur.

Ancak, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarında bir takım iyileştirilmelerini elde edebilmesi, var olan haklarını koruya bilmesi için Ekonomik mücadelesini ücretli kölelik sisteminin kalkması mücadelesiyle birleştirmelidir.

Ereğli Kömür İşletmelerinde

EMEKLİ İŞÇİLERE 1 YILDIR KIDEM TAZMİNATLARI VERİLMİYOR

Ereğli kömür işletmelerinden , 25 yıl sigortalılık süresini doldurarak kendi isteği ile emekliye ayrılan işçilere 1978'den bu yana kıdem tazminatı ödenmiyor. Ödenmeyen kıdem tazminatı tutarı 2.5Mil yar lirayı geçmekte.

Her türlü iş güvenliğinden yoksun olarak çalışan, Kömür ocaklarında 25 yılı aşkın ömür tüketen emekli işçilerin kıdem tazminatları bile ödenmiyor.

Bu sırtlarından milyonlar vurarak işçileri posası çıkıncaya dek çalıştıran, sonra da onların haklarını bile ödemeyen kapitalistlerin vahşi kâr hırsının çarpıcı bir örneğidir.